Dumnezeu ascuns şi descoperit în simplitate
(Gott verborgen und geoffenbart in Einfachheit)
Jeffersonville, Indiana, SUA
17. martie 1963

Bună dimineața, prieteni. Eu consider ca un moment important în viața mea să fiu din nou înapoi aici în capelă. A devenit o clădire frumoasă, şi copiii lui Dumnezeu şed azi aici în casa lui Dumnezeu. Eu m-am mirat, cînd am venit ieri aici şi am văzut modificarea clădirii. Eu nu mi-am închipuit niciodată, că va reuşi astfel. Cînd am văzut desenul, m-am gîndit că spațiul secundar va fi prea mic, dar acum găsesc că totul a devenit foarte frumos; noi Îi mulțumim Celui Atotputernic pentru locul acesta frumos.

Pe locul acesta creşteau crini crini de baltă. Crinul este o floare deosebită, deşi se naşte în mlaştină şi trebuie să străpungă mlaştina şi apa, pînă ajunge la suprafață, ca să-şi poată arăta frumusețea. Eu mă gîndesc în dimineața aceasta privit duhovniceşte că aici s-au întîmplat multe lucruri în chip asemănător, pentru că de o vreme încoace, un crin de baltă şi-a croit un drum, iar atunci cînd a ajuns la suprafața apei şi-a desfăcut frunzele mici şi a oglindit exact Crinul din vale.

Fie ca această clădire să rămînă mult timp în picioare, să fie o casă dedicată Domnului. Capela cea veche a fost inaugurată în anul 1933, dar eu cred că ar fi bine ca în dimineața aceasta să avem din nou un servici de consacrare, mai ales din cauza celor care au creat posibilitatea aceasta prin dragoste şi dăruire pentru Hristos. Eu vreau să mulțumesc fiecăruia din voi pentru jertfă şi pentru tot ce ați făcut, ca clădirea aceasta să fie dedicată lui Hristos. Eu spun aceste cuvinte cu multă recunoştință şi mulțumire către toți frații care au ajutat şi şi-au folosit timpul pentru acest scop.

Eu cred că este de datoria noastră ca prin harul lui Dumnezeu să aranjăm şi interiorul, pentru că Dumnezeu ne-a dat har. Aceasta nu va fi doar o clădire frumoasă în care vom intra, ci fiecare care va veni trebuie să vadă însuşirile minunate ale lui Isus Hristos în ceilalți care au venit. Fie ca locul acesta să fie închinat Domnului şi un popor predat Lui. Căci indiferent cît de frumoasă ar fi clădirea, lucrul cel mai minunat într-o Biserică este caracterul oamenilor. Eu cred că aceasta va fi întotdeauna o casă a slavei lui Dumnezeu. În timpul serviciului de inaugurare de atunci, am depus la piatra unghiulară textul viziunii pe care mi l-a dat Domnul în dimineața respectivă.

Poate v-ați mirat pentru că am venit ceva mai tîrziu. Mai întîi am avut o cununie, fie aceasta un simbol, că eu sînt un slujitor credincios al lui Hristos şi pregătesc Mireasa pentru ziua cea mare a nunții. Lăsați-ne să facem, ca la început, cînd am inaugurat această clădire. Cînd s-a pus piatra unghiulară, eu eram un bărbat tînăr, 21 sau 22 de ani. Era înaintea nunții mele. Întotdeauna am dorit să văd un loc care să corespundă tuturor cerințelor, pentru ca poporul lui Dumnezeu să se poată ruga. Aceasta desigur că nu o putem face cu o clădire frumoasă, ci cu o viață predată Lui.

Înainte de a aduce rugăciunea de inaugurare înaintea lui Dumnezeu, doresc să citesc ceva din Scriptură şi să predăm din nou Biserica lui Dumnezeu. Apoi doresc să aduc în dimineața aceasta un mesaj evanghelistic, ca să pregătesc mesajul următor. În seara aceasta doresc să vorbesc despre Apocalipsa 5, în care vom vedea trecerea de la cele şapte epoci la cele şapte peceți. Luni vom vorbi despre călărețul alb, marți despre cel negru, etc. După ce vom vorbi pe rînd pînă la pecetea a şasea, dacă Domnul voieşte, în duminica viitoare vom avea în această clădire o adunare de rugăciune pentru bolnavi. Duminică seara vom face încheierea. Domnul să ne ajute ca să aflăm ceva şi despre pecetea a şaptea, pentru care avem doar un verset scurt, anume, că va fi o linişte în cer de o jumătate de ceas. Această linişte.

Eu nu ştiu ce conțin aceste peceți. În dimineața aceasta am ajuns şi eu la sfîrşitul înțelepciunii mele, aşa cum sînt şi unii dintre voi.

Noi avem anumite idei care au fost redate de oameni, dar prin acestea nu este atins sensul

adevărat. După cum veți vedea, trebuie să vină prin inspirație. Trebuie să fie de la Dumnezeu, El însuşi este singurul care poate s-o facă Mielul iar în seara aceasta vom vorbi despre cartea răscumpărării.

Motivul pentru care nu anunțăm adunări de rugăciune şi rămîn numai cu prietenii, este pentru că vreau să folosesc orice minut care-mi stă la dispoziție pentru Cuvînt şi rugăciune. Voi ştiți despre vedenia pe care am avut-o înainte de a pleca de aici în vest, despre cei şapte îngeri care au venit zburînd şi despre care veți înțelege mai tîrziu mai mult.

Acum aş vrea să prezint ce nu este voie să facem în această clădire închinată Domnului. Aici nu este voie ca să cumperi sau să vinzi. Niciodată să nu se rezolve aici probleme de afaceri comerciale. Asta se referă şi la predicatorii care vin aici în vizită, nici lor nu li se va permite ca să vîndă cărți sau alte lucruri; căci indiferent ce ar fi, există suficiente locuri unde se poate practica aşa ceva. Noi să nu cumpărăm şi să nu vindem în casa Domnului. Aici să fie numai un loc de închinare, sfînt şi dedicat numai pentru scopul acesta. Domnul ne-a dat un loc frumos, Lui să-I fie închinat acesta, iar noi înşine să ne predăm din nou Lui.

Poate că se aude prea dur, dar aici nu este un loc de făcut vizite. Este un loc de închinare. În locul acesta să nu existe şopteli între persoane în afară de rugăciune, fie numai dacă este strict necesar. Să nu formăm grupuri separate! Copiii nu au voie să fugă niciodată prin clădire.

De aceea ne predăm şi noi înşine. Să ne gîndim la aceste lucruri cînd intrăm în locul acesta sfînt. Fiți liniştiți şi rugați-vă lui Dumnezeu. Dacă vrem să ne vizităm unii pe alții, există suficiente alte locuri. Să nu existe plimbări prin sală, astfel ca alții să nu se poată aduna. Dacă ar intra un străin, acela nu ar şti ce să facă. Ar fi prea mult zgomot şi alte lucruri care sînt fireşti. Eu am observat asta în alte comunități şi am văzut-o ca foarte rău. Noi nu venim în locul acesta sfînt al Domnului ca să ne întîlnim, noi venim aici ca să ne rugăm Domnului şi apoi să ne întoarcem din nou acasă.

Acest loc sfînt este închinat pentru rugăciune; dacă vreți să discutați unii cu alții, atunci rămîneți afară atîta timp cît discuția este corectă şi sfîntă. Apoi puteți să vă vizitați acasă. Dar cînd intrați pe uşa aceasta, să fiți liniştiți. Voi intrați aici ca să vorbiți cu El, iar El doreşte să vorbească cu voi. Necazul constă în faptul că noi vorbim prea mult şi nu auzim destul. Dacă intrăm aici, vrem să aşteptăm prezența Lui.

Atunci cînd a fost inaugurată clădirea cea veche eu nu ştiu dacă mai este cineva aici care a fost şi atunci, cînd primarul Ulrich a acompaniat cu un instrument şi eu stăteam după trei cruci pentru a inaugura acest loc iar oamenii de ordine erau atenți să nu şuşotească nimeni. Dacă ați terminat discuția afară, puteți veni înăuntru. Dacă doriți puteți veni în linişte în față ca să vă rugați, apoi să vă întoarceți pe locurile voastre şi să deschideți Biblia. Ceea ce face cel care şade lîngă voi, este treaba lui. Voi nu aveți nimic de zis despre aceasta. Dacă doriți să discutați ceva cu el, spuneți simplu: „Vreau să te întîlnesc afară“, dar aici înăuntru sînt eu care am venit să mă rog Domnului. Voi să citiți Cuvîntul Lui şi să fiți liniştiți.

Apoi a început muzica, sora Gertie eu nu ştiu dacă ea este în dimineața aceasta aici sau sora Gibbs, au început să cînte. Pianul cel vechi, după cîte îmi amintesc, era în colț şi se cînta lin de exemplu cîntecul: „Acolo pe cruce, unde murise Domnul meu“, sau o altă melodie, pînă la începerea serviciului divin. Conducătorul corului a cîntat unele cîntece cu Biserica, apoi urmase un solo, dar niciodată vreun grup cu muzică exagerată.

În timp ce cînta muzica, eu ştiam că mi-a venit timpul; pentru că un predicator ar trebui să păşească înaintea comunității doar după ce s-a rugat şi a fost uns cu Duhul Sfînt. Atunci cu siguranță veți primi ceva din cer. Nu există nimic ce v-ar putea opri de la aceasta. Dar dacă intrați în vreo încurcătură atunci sînteți voi înşivă încurcați, iar Duhul este întristat. Aşa ceva nu dorim. Noi vrem să venim aici ca să ne rugăm. Noi avem case frumoase, aşa cum am spus cu cîteva minute înainte, unde-i putem vizita pe prietenii noştri şi unde putem discuta cu ei. Aceasta este casa Domnului.

De multe ori, unii tineri şi cîteodată şi maturii, fac ceea ce nu se cuvine. Voi ştiți că tinerii îşi trimit

bilețele prin sală, dar voi sînteți suficient de maturi ca s-o ştiți mai bine. Voi să veniți aici cu respect şi frică de Domnul. Dacă aşteptați de la voi să deveniți bărbați adevărați şi să creşteți o familie pentru împărăția lui Dumnezeu, atunci trebuie să începeți de la început în mod corect. Procedați corect şi faceți ceea ce este drept.

Oamenii de ordine stau prin clădire, iar dacă se întîmplă ceva necorespunzător, ei au datoria să se ocupe cu astfel de probleme. În cazul că se poartă cineva necorespunzător, ei sînt însărcinați să roage persoana respectivă să fie liniştită.

Dacă în astfel de cazuri ei nu au respect, ar fi mai bine ca altcineva să ocupe scaunul respectiv! Precis este altcineva în sală care vrea să asculte, cineva care a venit cu scopul de a asculta. Noi sîntem aici ca să ascultăm Cuvîntul Domnului! Fiecare vrea să audă, de aceea trebuie să fiți cît puteți de liniştiți. Acesta nu este un grup care să poarte discuții.

Desigur, noi sîntem aici ca să ne rugăm Domnului. Asta aşa să fie, căci de aceea sînteți aici ca să vă închinați Domnului. Dacă simțiți că vreți să-L proslăviți pe Dumnezeu atunci faceți-o; că doar din cauza aceasta sînteți aici, ca să vă rugați Domnului aşa cum vă este dat.

Dar dacă voi tinerii, vă trimiteți bilețele scrise şi vorbiți unii cu alții, contribuiți ca alții să fie deranjați de la rugăciune. Noi simțim că aşa ceva nu este în ordine.

Noi vrem să stabilim ceva în această adunare ca această comunitate să fie dedicată numai împărăției lui Dumnezeu, pentru predicarea Cuvîntului, a rugăciunii şi a închinării. Motivul venirii voastre să fie rugăciunea.

Încă ceva: de obicei cînd se încheie serviciul divin, eu nu cred că aici este aşa dar în general eu plec mai repede, înainte de sfîrşitul serviciului divin, pentru că ungerea vine, vedeniile se arată şi sînt foarte slăbit, de aceea mă retrag; de multe ori Billy sau altcineva trebuie să mă ducă acasă ca să mă odihnesc puțin pînă mă refac; dar am văzut comunități în care se permite copiilor să fugă prin adunare, iar părinții strigă după ei prin toată clădirea. Aceasta este o metodă bună de a ruina serviciul divin. După încheierea serviciului divin, părăsiți încăperea. Rugăciunea voastră s-a încheiat, ieşiți afară, acolo puteți discuta împreună. Dacă doriți să discutați cu cineva puteți merge cu el acasă, dar să nu o faceți aici în clădire, pentru că aceasta vrem să i-o dedicăm Domnului şi aici este locul unde El se întîlneşte cu noi, şi noi Îl întîlnim pe El. Legea iese din locul preasfînt. Eu cred că aşa ceva este plăcut înaintea Tatălui nostru ceresc.

Acum, dacă voi veniți aici şi observați că darurile încep să intre în acțiune printre voi aşa cum este de obicei, dar eu sper că aici nu se va întîmpla niciodată, ca atunci cînd oamenii fac un început într-o comunitate, mai întîi să fie totul aşa de țeapăn. Nu are voie să fie niciodată aşa, pentru că aici este un loc de rugăciune. Aceasta este casa Domnului iar darurile Duhului vor începe să vină peste voi.

Mie mi s-a spus că de cînd am plecat de aici au mai venit oameni din toate părțile țării printre voi. Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu; eu cred că era în dimineața cînd am pus piatra unghiulară şi cînd a avut loc inaugurarea; atunci eu, care eram un bărbat tînăr, m-am rugat ca această clădire să rămînă în picioare pînă la venirea Domnului Isus. Atunci eram dator cu mii de dolari. La o colectă în adunare se strîngeau 30-40 de cenți, iar cheltuielile lunare erau de 150-200 de dolari. Cum aş fi putut să rezolv aceasta vreodată?

Am lucrat personal şi mi-am propus să plătesc totul. Şaptesprezece ani am fost predicator fără să primesc vreun cent şi am dat totul din ce am avut în afară de lucrurile de care aveam nevoie pentru viață. Tot ce a fost pus în cutia cea mică de la ieşire, a fost folosit pentru împărăția lui Dumnezeu. Oamenii au prezis că această clădire va fi transformată în decurs de un an într-un garaj şi totuşi astăzi mai stă încă ca una din cele mai frumoase săli şi una din cele mai bune comunități din Statele Unite. Acesta este adevărul.

De aici a ieşit Cuvîntul Dumnezeului Celui viu în întreaga lume în jurul întregului pămînt. Cuvîntul face în continuare înconjurul lumii la aproape fiecare națiune de sub cer; după cîte ştim noi: iarăşi în jurul lumii. Să mulțumim Domnului pentru aceasta. Şi acum pentru că avem un loc, un acoperiş

deasupra noastră, o capelă frumoasă în care putem şedea, dorim să ne predăm din nou pentru lucrarea lui Hristos.

Gîndiți-vă numai, dragostea se lasă corectată întotdeauna, dragostea adevărată se lasă îndreptată. De aceea trebuie să fiți în stare să vă lăsați corectați. Voi, mamelor, ştiți că acolo aveți o cameră pentru copii. Voi, copii ştiți că în clădire nu aveți voie să fugiți încolo şi încoace. Voi, cei mari ştiți că aici nu avem voie să întreținem discuții. Să nu faceți aşa ceva, este pe dos. Aşa ceva nu-i place lui Dumnezeu.

Isus a spus: *„Este scris: ‚Casa Mea să fie o casă de rugăciune pentru toate popoarele.'"* Dar ei au vîndut şi au cumpărat şi El şi-a făcut un bici şi i-a scos afară din locul adunării. Noi, desigur, nu dorim ca acest lucru să se repete în locul nostru sfînt. Noi, ca o comunitate, dorim să ne predăm viața şi în continuare pentru lucrarea slujbei şi tot ce este în legătură cu împărăția lui Dumnezeu.

Acum dorim să citim un text biblic înainte de a începe rugăciunea de inaugurare. Este doar o repetare, pentru că clădirea cea veche a fost deja acum 30 de ani inaugurată. Noi vrem să citim textul biblic şi să discutăm cîteva minute despre acest text cu încredințarea că Dumnezeu va lăsa binecuvîntarea Lui peste noi. Noi citim din 1 Cron. 17 vers. 1-8:

> *„Pe cînd locuia David în casa lui, a zis proorocului Natan: ‚Iată, eu locuiesc într-o casă de cedru, şi chivotul legămîntului Domnului este într-un cort.'*
> *Natan a răspuns lui David: ‚Fă tot ce-ți spune inima, căci Dumnezeu este cu tine.' În noaptea următoare, cuvîntul Domnului a vorbit lui Natan: Du-te şi spune robului Meu David: ‚Aşa vorbeşte Domnul: Nu tu Îmi vei zidi o casă de locuit. Căci Eu n-am locuit într-o casă din ziua cînd am scos pe Israel din Egipt pînă în ziua de azi; ci am mers din cort în cort, şi din locaş în locaş.*
> *Pretutindeni pe unde am mers cu tot Israelul, am spus Eu o vorbă unuia din judecătorii lui Israel, cărora le poruncisem să pască pe poporul Meu, am zis Eu: ‚Pentru ce nu-Mi zidiți o casă de cedru?'*
> *Acum să spui robului Meu David: Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Te-am luat de la păşune, dinapoia oilor, ca să fii căpetenia poporului Meu Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmaşii tăi dinaintea ta, şi ți-am făcut nume ca numele celor mari de pe pămînt.'"*

Eu vreau să spun în locul acesta: ceea ce a văzut David vedem şi noi aici. David a spus: „Nu este bine ca voi să-mi construiți un palat de cedru, iar chivotul lui Dumnezeu este sub un cort." El a spus: „Nu este bine să ai o casă frumoasă personală şi chivotul Domnului meu să fie lăsat sub un cort." Astfel Dumnezeu i-a pus pe inimă să construiască un locaş de închinare.

David era un bărbat plin de dragoste şi predat Domnului şi totuşi el vărsase sînge. El vorbise despre această problemă cu Natan, care era proorocul acelui timp. Natan ştia că Dumnezeu îl iubeşte pe David, de aceea el a spus: „Davide, fă tot ce-ți porunceşte inima ta, pentru că Dumnezeu va fi cu tine." Ce expresie! „Fă tot ce este în inima ta, pentru că Dumnezeu este cu tine." Prin aceasta s-a arătat predarea lui David în dragostea lui Dumnezeu. Dar în aceeaşi noapte, Natan a recunoscut greşeala lui, iar Cuvîntul Domnului îi vorbise: „Du-te acolo şi spune slujitorului Meu David, că nu îi este permis să construiască casa."

Dumnezeu era aşa de bun încît a venit la Natan şi a vorbit cu el. Eu iubesc aceste cuvinte: „Du-te şi spune slujitorului Meu David, că Eu te-am luat de la turma de oi." El nu era ceva deosebit. Eu vreau să mă opresc aici pentru un moment. „EU te-am luat de la nimic şi ți-am dat un nume, tu ai un nume cum îl au numai cei mari pe acest pămînt." Eu vreau să folosesc aceasta într-un fel plin de încredere, însă într-un astfel de mod încît să scot un punct la suprafață: cu ani în urmă cînd am venit în oraşul acesta mă gîndeam că nu are nimeni nevoie de mine şi nimeni nu mă iubeşte. Eu îi iubeam pe oameni, dar nimeni nu mă iubea pe mine din cauza originii familiei mele. Eu nu am nimic negativ de spus despre mama mea iubită şi despre tatăl meu, dar cum aş fi dorit ca mama mea să fi trăit şi să fi

intrat în dimineața aceasta în acest loc sfînt. Mulți dintre cei care în primii ani şi-au jertfit banii pentru a ajuta la prima clădire, poate că Domnul le permite în dimineața aceasta să privească înspre noi. Dar familia Branham nu avea un nume bun din cauza băuturii. Nimeni nu dorea să aibă vreo legătură cu mine.

Eu îmi aduc aminte că nu demult i-am spus soției mele:

„Îți poți închipui că eu nu aveam pe nimeni cu care puteam să vorbesc? Nimeni nu mă prețuia, dar acum trebuie să mă ascund ca să mai pot avea puțină linişte."

Domnul ne-a dat acum acest loc mare şi aceste lucruri mari pe care le-a făcut El. Cu toate că aveam un renume rău, totuşi El mi-a dat un nume, cum îl au numai puțini dintre cei mari. EL i-a ținut pe duşmanii mei la distanță, oriunde m-am dus. Niciodată nu putea să rămînă ceva în picioare înaintea Lui, oriunde m-a condus El; de aceea Îi sînt aşa de mulțumitor pentru toate. Cum aş fi putut şti pe cînd mai eram încă un copil mic, cînd încă mai mergeam la şcoală, nu departe de aici cînd copii rîdeau de mine pentru că nu aveam cu ce să mă îmbrac în vremea aceea cînd ne dădeam pe gheață pe lacul acesta cum puteam să ştiu că pe fundul acestui lac se afla o sămînță de crin care va înflori aici.

Cum aş fi putut ți,L' deți nimeni nu dorea să vorbească cu mine, El îmi va da un nume care va fi respectat în mijlocul poporului Său.

Acum, lui David nu i s-a permis să construiască un templu. Lui i s-a spus că urmaşul său va construi templul şi că templul acesta va fi veşnic şi Fiul lui David va ridica o împărăție veşnică. Fiul firesc al lui David, Solomon, a construit Domnului un templu. Dar atunci cînd a venit adevărata sămînță a lui David Fiul lui David El le-a spus că va veni vremea cînd nu va mai rămînea o piatră peste alta. EL a încercat să îi îndrepte înspre templul celălalt. Apostolul Ioan descrie acest templu în Apoc. 21. El a văzut templul cel nou care a venit jos din ceruri, împodobit ca o Mireasă pentru Mirele ei, iar un glas răsuna din templu: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! EL va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. EL va fi Dumnezeul lor. EL va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dîntîi au trecut." Atunci va veni Fiul lui David cel adevărat la templul Său, la templul lui Dumnezeu, adevăratul cort de întîlnire pe care El s-a dus să-l pregătească. EL a spus în Ioan 14:

„În casa Tatălui Meu sînt multe locaşuri, iar Eu Mă duc să vă pregătesc un loc."

Ce a vrut El să spună cu aceasta? Totul este deja pregătit dinainte. „EU Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine." Noi ştim că acest eveniment va avea loc în epoca care urmează. Atunci va veni adevărata sămînță a lui David care este Isus Hristos pentru a ocupa tronul Său, şi cu El va fi Biserica, Mireasa Sa, unită cu cele doisprezece seminții ale lui Israel pentru a domni veşnic în casa Sa.

David nu a putut să construiască cortul adevărat de întîlnire pentru Dumnezeu, pentru că el nu a fost destinat pentru această lucrare; el nu putea să facă nimic împotrivă, el era un muritor şi vărsase sînge.Tot aşa este azi cu noi. Noi nu sîntem potriviți pentru a construi cortul adevărat al lui Dumnezeu. Numai Unul este care o poate face, iar această construcție este deja de mult timp în lucru. Această clădire mică ca şi templul lui Solomon pe care el l-a construit, la fel şi alte locaşuri, sînt numai locuri trecătoare pentru rugăciune, pînă va veni vremea cînd adevăratul cort de întîlnire va fi ridicat aici pe pămînt. Acolo nu vor mai fi grijuri şi necazuri. Nu va mai exista înmormîntare, nu vor mai fi nunți, pentru că nunta cea mare va dura o veşnicie. Ce minunat va fi aceasta!

Dar lăsați-ne să fim hotărîți în inimile noastre şi să aşteptăm acest cort viitor de întîlnire. Fie ca şi caracterul nostru să fie astfel format de către Duhul Său, ca să ne putem ruga deja aici, ca să-L putem proslăvi deja aici ca şi cum am fi deja în acel loc aşteptînd venirea Lui.

Acum să ne ridicăm în picioare ca să citim din Apoc. 21 de la vers. 1 pînă la 3:

> *„Apoi am văzut un cer nou şi un pămînt nou; pentru că cerul dîntîi şi pămîntul dintîi pieriseră, şi marea nu mai era.*
>
> *Şi eu am văzut coborîndu-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfîntă, noul Ierusalim,*

gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.

Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie, şi zicea: ‚Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuş va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.'"

Acum să ne aplecăm capetele:

Tatăl nostru ceresc, noi stăm aici înaintea Ta, noi stăm şi Îți aducem slavă şi onoare cu un respect sfînt. Noi Te rugăm, Doamne, primeşte darurile noastre pe care Ți le-aducem, cu har primeşte şi banii care au fost dăruiți pentru construirea acestui locaş sfînt. Nu există nimic şi nici un loc pe pămînt pe care l-am putea pregăti pentru Tine care ar fi vrednic ca Duhul Sfînt să locuiască acolo. Dar totuşi acest locaş ți-L aducem ca o dovadă a dragostei noastre, o Doamne, pe care o exprimăm față de Tine.

Noi Îți mulțumim pentru tot ce ai făcut pentru noi. Clădirea şi locul acesta Ți-au fost predate deja cu ani în urmă pentru slujbă, iar noi Îți mulțumim în amintirea a ceea ce ai făcut pentru noi. Acum, Doamne Dumnezeule, aşa cum ne-a arătat vedenia cu ani în urmă, în timp ce vedeam oameni în clădirea cea veche, mai vedeam cum clădirea va fi reparată şi înnoită, iar eu cum voi fi trimis înapoi peste rîu.

Acum, Doamne Dumnezeule, Creatorul cerului şi al pămîntului, noi stăm aici ca oameni ai turmei Tale ca popor al împărăției Tale. Eu însumi cu păstorii şi cu întreaga comunitate, cu oamenii, noi Îți predăm această clădire, slujbei Dumnezeului Atotputernic în Numele Domnului Isus Hristos, Fiul Său, pentru servicul divin în smerenie şi frică înaintea lui Dumnezeu. Fie ca Evanghelia să curgă din acest loc şi să facă ca oamenii să vină din toată lumea, din cele patru colțuri ale pămîntului pentru a vedea slava lui Dumnezeu care iese de aici. Aşa cum ai făcut-o Tu în trecut, fie ca în viitor să devină mult mai mare.

Tată, acum ne predăm noi înşine slujbei cu Cuvîntul, cu tot ce este în noi. Doamne, toată adunarea Ți se predă în dimineața aceasta pentru a auzi Cuvîntul. Şi noi, ca predicatori, ne consacrăm pentru predicarea Cuvîntului ca să dovedim şi să îndreptăm cu îndelungă răbdare, la timp şi ne la timp, cum este scris în Cuvîntul pe care l-am ales la punerea fundației acum 30 de ani.

TU ai spus că va veni o vreme în care oamenii nu vor mai suporta învățătura sănătoasă şi îşi vor căuta învățători care le vor spune ceea ce le place urechilor lor, îndepărtîndu-se de la adevăr spre fabule. Doamne, aşa cum am încercat să aducem Cuvîntul oamenilor, aşa să fim inspirați şi întăriți cu hărnicie dublă, Doamne, şi cu o măsură dublă a Duhului ca să accentuăm aceste texte biblice.

Fie ca Duhul Sfînt să vină aşa cum s-a întîmplat la inaugurarea templului, cînd Solomon s-a rugat şi Duhul Sfînt a venit în jos sub forma unui stîlp de foc şi nor, intrînd pe uşă pentru a rămîne printre heruvimi în locul sfînt. O Dumnezeule, Solomon a zis:

„Dacă poporul Tău va fi undeva în necaz şi dacă ei vor privi spre acest loc sfînt şi se vor ruga, atunci Tu să-i asculți din ceruri."

Doamne, fie ca Duhul Sfînt să vină în această dimineață în fiecare inimă, în fiecare suflet predat care este aici. Şi aşa cum spune Biblia, că slava lui Dumnezeu a fost aşa de mare încît înşişi slujitorii nu puteau intra înăuntru din cauza slavei lui Dumnezeu. O Doamne Dumnezeule, îngăduie să se repete, în timp ce noi şi Biserica ne predăm pentru slujbă. Este scris:

„Rugați-vă şi veți primi."

Aşa ne predăm noi Ție împreună cu Biserica în această dimineață pentru slujbă pentru ca lumina să lumineze în ultimele zile din timpul serii, pentru ca prin această lumină să ne revină mîngîiere şi credință, la fel şi tuturor oamenilor care sînt în aşteptarea venirii Mirelui, iar Mireasa va fi îmbrăcată cu Evanghelia lui Hristos pe care Domnul Isus Hristos o va lua cu Sine în slavă. Pentru acest scop, mă predau pe mine şi pe fratele Neville, pe întreaga adunare pentru slujba dumnezeiască, în Numele Domnului Isus Hristos. Amin. Puteți să vă aşezați. David a spus:

„Am fost bucuros, cînd ei mi-au spus: ‚Haideți să mergem la casa Domnului.'"

Fie ca întotdeauna să ne bucurăm, cînd se aminteşte să ne ducem la casa Domnului. Amin.

După acest servici scurt de inaugurare, mai am încă aproximativ o oră la dispoziție. Să nu uitați de ce ne-am predat cu frică, sfințenie şi linişte înaintea Domnului, pentru ca să ne închinăm cu frică înaintea Lui aşa cum se cuvine în casa Domnului. După ce se încheie slujba divină, părăsiți clădirea pentru ca să se poată face curățenie pentru adunarea următoare. Astfel nu va fi dezordine în casa Domnului. Vreau să spun ca locul să fie eliberat în vreo 15 minute după servicul divin. Fiți prietenoşi, întindeți mîna fiecăruia şi învitați-i pe toți din nou. Noi aşteptăm ca în săptămîna viitoare să fie cele mai importante servicii divine pentru noi care au avut aici vreodată loc. Noi aşteptăm acel timp.

După ce am fost ieri cîteva ore în rugăciune, am început să văd ceva. Eu am încredere că acesta va fi un timp mare; eu cred asta. Domnul să ne ajute.

Acum voi vorbi despre ceva în dimineața aceasta.

Voi ştiți că ceea ce numesc oamenii cîteodată a fi mare, nu este mare, dar ceea ce numeşte Dumnezeu a fi mare, oamenii o numesc a fi necugetat. Ceea ce Dumnezeu numeşte a fi necugetat, oamenii o numesc a fi mare. Să reținem aceasta, cîntăriți fiecare cuvînt.

Acum, în dimineața aceasta vreau să vorbesc despre o temă pentru care mi-am făcut cîteva notițe. Pentru aceasta doresc să citesc din Isaia 53. În timp ce deschideți, vreau să mai fac cîteva anunțuri.

În seara aceasta vom vorbi despre legătura dintre epocile Bisericii şi descoperirea peceților. Între acestea se află un interval mare. Atunci cînd am ajuns la sfîrşit cu cele şapte Biserici, imediat după aceea am vorbit despre cele şaptezeci de săptămîni ale lui Daniel, pentru că face parte din acest întreg. Eu am zis atunci: „Dacă voi vorbi vreodată despre cele şapte peceți, mai întîi va trebui să vorbesc despre cele şaptezeci de săptămîni ale lui Daniel, ca să fac o legătură cu pecețile.“ Atunci mai rămîne însă şi cap. 5 din Apoc. cu cartea pecetluită despre care vom vorbi în seara aceasta.

Nimeni nu iubeşte cîntatul mai mult ca creştinii; noi iubim cîntatul. Noi iubim aceste lucruri, dar acum ne îndreptăm spre altceva. Noi sîntem în Cuvînt, aşa că vom rămîne în Cuvînt. Noi ne ocupăm de învățătură, iar voi puteți să înțelegeți, ce strădanie mare este pentru mine; pentru că dacă învăț ceva greşit, eu trebuie să dau socoteală. Eu nu am deci voie să iau ceea ce a spus altcineva, trebuie să fie inspirație. Şi eu cred că cei şapte îngeri care țin cele şapte tunete, ne vor permite aceasta.

Acum, în Isaia 53, primele versete: vreau să precizez că această temă nu se referă la cele şapte peceți, acesta este exclusiv un mesaj; pentru că ştiam că va avea loc inaugurarea clădirii şi timpul ne este limitat. Acesta nu va fi un serviciu lung, dar legătura este foarte importantă.

Eu doresc să ascultați fiecare Cuvînt şi să-L cuprindeți; şi dacă înregistrați pe benzi, atunci țineți-vă de învățătura pe care ați auzit-o. Să nu spuneți altceva decît ceea ce este pe benzi. Spuneți numai exact ce este pe benzi; pentru că despre unele lucruri vom primi claritate mai tîrziu, iar multe vor fi înțelese greşit. De aceea fiți siguri: să spuneți numai ceea ce este pe benzi şi să nu spuneți altceva. Eu nu spun asta de la mine, El este Cel ce spune aceasta. De multe ori se crează încurcături, pentru că unii oameni se ridică şi spun lucruri diferite. Se spune: s-a spus aşa şi aşa, iar asta înseamnă asta şi asta. Lăsați totul aşa cum este. În felul acesta vom lucra şi cu Biblia. Noi vrem numai ceea ce spune Biblia aşa o dorim, exact aşa. Să nu adăugați altă tălmăcire, totul este deja tîlcuit.

„Cine a crezut vestirea noastră şi cui S-a descoperit brațul Domnului?“

Cu alte cuvinte, dacă ați dat crezare predicii atunci vi s-a descoperit brațul Domnului. Eu vreau să mai citesc din Evanghelia după Matei cap.11 vers. 25 şi 26:

> *„În vremea aceea, Isus a luat cuvîntul şi a zis: ‚Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pămîntului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți şi pricepuți, şi le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că aşa ai găsit Tu cu cale!'"*

Cuprindeți vă rog aceste două texte: „Cine a dat crezare predicii noastre şi cui i s-a descoperit brațul Domnului?“

Isus i-a mulțumit lui Dumnezeu, pentru că a ascuns aceste taine celor mari şi înțelepți şi le-a

descoperit-o celor mici care le primesc. Aşa a fost voia lui Dumnezeu.

Din citirea acestui text vreau să scot în evidență un titlu: Dumnezeu se ascunde în simplitate, apoi Se descoperă în acelaşi fel. Este ciudat că Dumnezeu procedează astfel. Dumnezeu se poate ascunde într-un mod aşa de simplu încît înțelepții nu-L recunosc, şi sînt la milioane de mile depărtare pe lîngă drum. Şi totuşi lucrurile Lui sînt accesibile pentru cei ce sînt suficient de simpli ca să primească lucrarea şi descoperirea în felul acesta.

Eu am ales acest text înaintea studiului şi a învățăturii despre cele şapte peceți pentru că mulți nu-L recunosc prin felul în care El se descoperă. Acum, oamenii au propriile lor idei despre ceea ce ar trebui să fie Dumnezeu şi ceea ce va face Dumnezeu. De cîte ori nu am spus vechea mea zicală: „Oamenii rămîn tot oameni." Ei mulțumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce El a făcut şi privesc după ceea ce El va face, însă ei ignoră ceea ce face El în prezent. În felul acesta ei pierd ocazia. Ei privesc înapoi şi văd ce lucruri mari a făcut El, apoi ei privesc din nou după ceva mare ce ar urma să vină, şi de nouă ori din zece lucrurile s-au petrecut deja în jurul lor. Este aşa de simplu încît ei nu o recunosc.

Într-o zi un bărbat a întrebat o fată care venea de la şcoală duminicală, de ce îşi risipeşte timpul cu astfel de lucruri. Ea a răspuns, pentru că crede că există un Dumnezeu. Acest domn Dorsey a spus: „Copilă, este foarte greşit să crezi aşa ceva."

Apoi s-a întîmplat ca această fată mică să se aplece şi să rupă o floare şi să-l întrebe pe domnul Dorsey:

„Puteți să-mi spuneți cum a primit floarea aceasta viață?"

Asta a fost. După ce a vrut să continue această problemă, nu a putut decît să-i răspundă acestui copil:

„Ea creşte simplu din pămînt." Apoi se poate pune întrebarea: „De unde vine pămîntul şi cum de a ajuns sămînța aici, cum s-a întîmplat, etc." Aşa a continuat discuția pînă cînd el a văzut că nu lucrurile cele mari sînt cele la care trebuie să ne gîndim, ci lucrurile simple în care Dumnezeu este realitate în simplitate.

Aşa îi place lui Dumnezeu să se descopere şi să se ascundă. EL se ascunde şi se descoperă într-un mod simplu. Lucrarea aceasta trece peste toate capetele oamenilor. Dacă voi spuneți de ce ar face un Dumnezeu drept una sau cealalată; vedeți, omul a fost creat la început pentru a rămîne în comunitate cu Dumnezeu şi nu pentru a face lucruri prin propria putere. Omul este creat ca să se bazeze cu totul pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care sîntem comparați cu oile. O oaie nu se poate conduce singură, ea trebuie să aibe pe cineva care s-o conducă Duhul Sfînt să ne conducă. Oamenii sînt făcuți astfel.

Dumnezeu a făcut lucrurile Lui în simplitate, pentru ca să le înțelegem tot aşa de simplu. Dumnezeu se face Însuşi aşa de simplu printre cei simpli pentru a fi înțeles de cei simpli.

EL spune în Isaia 35 că este aşa de simplu încît nici un nebun nu ar putea să se rătăcească. Totul este aşa de simplu şi totuşi noi ştim că Dumnezeu este aşa de mare, iar noi aşteptăm ca El să se descopere ca ceva mare şi din cauza aceasta pierdem cele mai simple lucruri. Noi ne împiedicăm de simplitate. Noi omitem să-L recunoaştem pe Dumnezeu şi ne împiedicăm în simplitate, şi din cauza aceasta nu-L recunosc învățații zilelor noastre şi din toate timpurile. Ei trec pe lîngă El la sute de mile depărtare, căci prin intelectul lor ei ştiu că nimic nu este aşa de mare ca El. Dar în descoperirea Sa, El face lucrurile simple încît ei trec pe lîngă ele şi nu le recunosc.

Acum studiați aceste lucruri, adînciți-vă în ele. Şi voi oaspeți care ați venit aici, cînd vă întoarceți în motelurile voastre, luați aceste lucruri şi mişcați-le în inimile voastre. Noi nu avem timp să intrăm în toate amănuntele aşa cum ar trebui. Dar eu doresc ca atunci cînd ajungeți acasă sau la motel, să vă ocupați mai departe cu această temă. Țineți aceste lucruri bine împreună şi adînciți-vă în ele.

Ei omit să-L recunoască pe El în felul simplu al descoperirii Sale. EL este aşa de mare încît se ascunde în simplitate, pentru a se putea descoperi celor smeriți. Să nu încercați să primiți ceva mare pentru că veți trece pe lîngă. Ascultați de simplitatea lui Dumnezeu, atunci Îl veți găsi pentru că El se

descoperă într-un mod simplu. Înțelepciunea fin şlefuită, lumească şi cei învățați pierd întotdeauna ocazia.

Eu nu sînt aici ca să contrazic ceea ce se învață în şcoli, eu nici nu încerc să sprijinesc neşcolarizarea. Aici şed mai mulți dascăli în mijlocul nostru. Nu din cauza aceasta mă aflu aici. Dar ce este? Oamenii au pus atîta bază pe această şcoală, pînă ce au ajuns să piardă ceea ce le-a spus Dumnezeu înainte.

De aceea eu nu sînt împotriva fraților care sînt în denominațiuni, dar eu sînt împotriva sistemului denominațional; pentru că se încearcă să se proslăvească personal, iar pe predicatori să-i şcolarizeze astfel încît nu sînt primiți în slujbă numai după absolvirea unei anumite şcoli. Ei trebuie să se supună chiar şi unui test psihiatric.

Eu nu cred niciodată că este voia lui Dumnezeu ca un predicator să fie testat de un psihiatru, ci prin Cuvîntul Lui. Acesta este în orice caz felul lui Dumnezeu de a testa pe un bărbat pe care El îl trimite pentru a predica Cuvîntul lui Dumnezeu.

Astăzi ei predică filozofie, se predică dogme ale crezurilor şi multe alte lucruri care deviază de la Cuvînt, pentru că ei spun că Cuvîntul nu se poate înțelege.

Dar totuşi este de înțeles. EL a promis că va descoperi, iar noi Îl rugăm s-o facă.

Acum vom observa cîteva caractere pentru scurt timp. Să privim în zilele lui Noe. Dumnezeu văzuse în ce fel se aprecia înțelepciunea omenească şi în ce fel o respectau. Dar El a trimis un mesaj simplu, printr-un om simplu pentru a arăta mărimea Sa. Noi ştim că pe vremea lui Noe civilizația era aşa de înaltă şi de puternică, încît nu i-am ajuns nici pînă azi în civilizația noastră modernă. Eu cred că vom ajunge acolo, pentru că Domnul nostru a spus:

„Cum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi, cînd va veni Fiul Omului."

EL a dat ca exemplu unele tablouri.

Ei au construit piramidele din Egipt şi alte lucrări gigantice pe care noi nu le putem construi. Ei aveau o alifie cu care îl îmbălsămau pe mort încît trupul de atunci mai arată şi azi natural. Aşa ceva noi nu putem face. Ei aveau culori care s-au făcut aşa de tari încît au rămas mii de ani în stare frumoasă; a rămas tot aceeaşi culoare. Aşa ceva nu avem în timpul nostru.

Multe lucruri mari din civilizația aceea, vorbesc despre superioritatea ei față de cea din timpul nostru. Poate că erau mai mulți învățați ca astăzi. Astfel Dumnezeu a cercetat totul pentru a-l găsi pe omul potrivit, pînă cînd a găsit unul fără şcoală poate un fermier un păstor cu numele de Noe. EL i-a dat un mesaj pe care trebuia să-l vestească poporului. Acest mesaj era aşa de simplu încît oamenii nu-l puteau înțelege în înțelepciunea lor învățată ei s-au poticnit de simplitatea mesajului.

În raport cu ştiința, mesajul primit de Noe era un mesaj RADICAL. Cum putea să cadă ploaie din cer, dacă acolo sus nu era ploaie? Acest mesaj simplu despre construirea corabiei de a construi un vapor care să plutească pe apă, numai un FANATIC putea s-o creadă. Astfel Noe a fost batjocorit de toți.

Astfel o pățesc aproape toți din poporul lui Dumnezeu. Eu sînt aşa de bucuros că sînt unul dintre aceştia. Voi ştiți că ei sînt altfel decît moda modernă a civilizației. Ei sînt ciudați şi deosebiți pentru ceilalți. EL însuşi spune în Cuvîntul Lui că poporul Lui este un popor deosebit, un popor de preoți, un popor sfînt care aduce jertfe sfinte lui Dumnezeu, adică rodul buzelor lor care laudă Numele Lui. Ce popor!

Observați numai ce lucrare deosebită a fost pe vremea aceea, cînd a venit un fanatic şi a predicat bisericii o Evanghelie care după părerea lor era cu totul greşită. Ei l-au dat la o parte ca fiind nebun. Desigur că ei ar fi putut dovedi ştiințific că acolo sus nu ar fi ploaie. Dar acest păstor simplu l-a crezut pe Dumnezeu şi a spus că va ploua şi într-adevăr a plouat.

Acum să comparăm acest timp cu timpul acela. Dacă cineva este vindecat, atunci ei spun: „O, este doar o mişcare în simțurile lor" sau „Se poate dovedi ştiințific că acel cancer sau o altă substanță este tot acolo", dar pentru credinciosul simplu a dispărut pentru că el nu priveşte la substanță, el

priveşte la făgăduință aşa cum o făcuse Noe.

Nu o vedeți? Cum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi şi la venirea Fiului Omului. Ştiințific nu o poate dovedi nimeni, medicul ar putea să spună: „Priviți, aici se mai află cancerul, brațul tău esta tot aşa de schilod ca şi înainte, tu eşti nebun.“ Să nu uitați, este acelaşi duh care a spus pe timpul lui Noe: „Acolo sus nu este ploaie“, dar dacă Dumnezeu a spus: „va ploua“, atunci credința devine o substanță a lucrurilor în care ți-ai pus nădejdea şi sînt o dovadă a lucrurilor care încă nu se văd. Credința îşi ocupă locul de odihnă pe Cuvîntul lui Dumnezeu. Acesta este duhul de odihnă! Să nu uitați asta! Credința se odihneşte pe Cuvîntul lui Dumnezeu; pe acest Cuvînt s-a odihnit credința lui Noe. Dumnezeu a spus-o şi prin aceasta toate lucrurile au fost rezolvate.

Acum urmăriți mai departe. Pentru faptul că Noe a crezut Cuvîntul, el a fost privit ca fiind fanatic, exact ca oamenii care cred în botezul cu Duhul Sfînt. Biserica poate a spus, că aceşti oameni ar fi fanatici. Ei nu sînt altceva decît un grup care a fost prelucrat oameni speriați şi intrați în panică. Dar cît de puțin ştiu acei care judecă, că Cuvîntul lui Dumnezeu o învață astfel. Este o făgăduință.

Totuşi Noe a rămas pe Cuvînt, indiferent cît au vorbit oamenii că acesta şi-a pierdut mintea şi că ar fi pe dos față de ştiință şi o minte normală pentru că el era Cuvîntul lui Dumnezeu. Înțelepții şi cei mîndrii au căzut în capcana lor prin simplitatea mesajului pierzîndu-şi viața. Ce mustrare pentru generația aceea!

Mulți oameni spun: „Dacă aş fi trăit în timpul acela …“ Eu cred că ați fi avut aceeaşi poziție pentru că astăzi se repetă acelaşi lucru înaintea ochilor noştri, numai într-o altă formă. Ca şi atunci, ei se poticnesc în timpul acesta de lucrarea lui Dumnezeu.

Fără îndoială ei aveau şi în timpul acela suficient de mulți predicatori, dar Noe era inspirat de Dumnezeu. Noe aştepta împlinirea făgăduinței pentru generația aceea rea şi stricată pe care Dumnezeu nu voia s-o mai îngăduie. Ce putem face în generația aceasta, decît să vedem acelaşi lucru. O Sodomă şi o Gomoră moderne, un popor rău şi stricat. Aşa de şlefuiți în cunoştință încît se poticnesc de simplitatea descoperirii lui Dumnezeu, asupra ființei Lui şi a Cuvîntului Său pe care El îl arată.

Nu există nici o persoană în lumea întreagă care ar putea susține că noi nu am avea Cuvîntul lui Dumnezeu descoperit în mijlocul nostru, făgăduință directă pentru zilele din urmă, lumina directă care luminează spre seară. Noi sîntem un popor cu prioritate. Care este însă situația celor şlefuiți din lumea aceasta? Pentru ei este totul ascuns.

Domnul Isus a spus: „Tată, Tu ai ascuns aceste lucruri înaintea lor.“ TU i-ai lăsat în înțelepciunea lor proprie. Voi ştiți că înțelepciunea firească a fost cea care a adus mingea în joc, iar păcatul şi murdăria şi-au făcut începutul. Căci Eva a dorit înțelepciune atunci cînd satana a vorbit cu ea şi el i-a şi dat-o. Dar această înțelepciune stă în contradicție cu Cuvîntul lui Dumnezeu.

Noi nu sîntem chemați să avem înțelepciune. Chemarea vine la noi ca să credem ceea ce a fost spus. Dar vedeți, înțelepții acestui veac şlefuiesc totul în aşa fel şi-şi spun propria tîlcuire aşa cum au făcut-o întotdeauna. Ei fac în vremea aceasta acelaşi lucru, după aceeaşi măsură. Oamenii au greşit atunci ținta cum o fac şi astăzi. Este acelaşi lucru. Ei o fac în acelaşi mod. Ei nu au recunoscut din cauză că erau prea înțelepți ca s-o creadă.

Mesajul era aşa de simplu, încît cei înțelepți erau prea înțelepți ca să cuprindă simplitatea acestuia. Dumnezeu în adevăr a făcut-o aşa de simplu încît cei înțelepți şi intelectuali au scăpat-o din vedere, pentru că era aşa de simplu. Dar chiar aceasta este ceea ce face mărimea lui Dumnezeu aşa de mare. EL, Cel mai mare, poate să se descopere în simplitate. Oamenii de astăzi arată că ei nu sînt de la Dumnezeu. Ei sînt deja mari şi încearcă să devină şi mai mari şi să se prezinte fiecare pe sine mai mare, de exemplu ca episcop, doctor sau ca sfîntul papă sau ca altceva. Ei fac ceva din persoana lor ceea ce de fapt ei nu sînt în realitate. Dar Dumnezeu care este aşa de mare, se face pe Sine aşa de simplu. Simplitatea este mare.

Noi putem construi un avion cu reacție, putem trimite o rachetă pe lună şi în spațiu, dar nu putem

face un fir de iarbă. Amin. Cum stăm la aşa ceva? Dacă am urma firul am găsi de unde vine viața în firul de iarbă şi asta ne-ar întoarce la Dumnezeu care a creat şi iarba. Noi încercăm să construim capsule spațiale care să fie mai bune şi mai iuți ca ale altora.

Şi în bisericile noastre sîntem aşa de înțelepți şi de intelectuali încît am putea construi clădiri de zeci de milioane, chiar şi de zece milioane, unii încearcă să construiască ceva mai bun ca de exemplu metodiştii sau baptiştii, sau ceva mai bun ca presbiterienii, iar penticostalii au intrat în aceeaşi concurență. Cauza acestor stări este înțelepciunea noastră fixă în care ne-am ancorat, încît nu mai reuşim ca să ne smerim şi să recunoaştem ceea ce face Dumnezeu undeva într-o misiune mică, într-un colț al țării. Aşa este. Noi ne poticnim de simplitatea Lui. Aşa a fost întotdeauna.

Ei au fost prea înțelepți pentru a crede un astfel de mesaj simplu. Mesajul nu a fost suficient de strălucitor pentru cercetările lor ştiințifice; mesajul nu a fost suficient de strălucitor pentru programele lor de şcolarizare. Prin studiul lor ei ştiau că există un Dumnezeu; ei ştiau mai multe lucruri prin studiul lor, că El este mare iar ei au încercat prin aceasta să devină mari. *Însă drumul în sus, merge mai întîi în jos.*

În legătură cu cuvintele care s-au spus, poate va întreba cineva:

„Frate Branham, în sus înseamnă cu adevărat mai întîi în jos?“ Asta o spun pe baza Cuvîntului Domnului Isus Hristos. EL a spus:

„Cel ce se smereşte, va fi înălțat. Cel ce se înalță însă singur, va fi smerit.“

Asta înseamnă cu adevărat: „În sus în jos în jos în sus.“ Aşa cum a povestit fratele acela sfințit din Chicago, că un predicator dintr-o organizație anumită s-a ridicat într-o adunare în care se aflau penticostali. El a adus toate argumentele lui intelectuale, el folosea cuvinte care le erau străine penticostalilor, iar el trebuia să constate că această metodă nu este primită la penticostali; apoi el s-a umflat puțin în piept, el era doar doctorul cutare, un om dintr-un anumit seminar din Chicago, a privit în jurul său iar penticostalii se uitau unii la alții şi nu înțelegeau despre ce dorea el să vorbească el era aşa de şcolit, aşa de deştept şi de strălucit. El era ca un senator care pierduse alegerile prezidențiale.

Tuck Coots a făcut o remarcă la înmormîntarea mamei lui Ford cînd am vorbit despre înviere şi garanția învierii următoarele: „Aşa de sigur cum răsare soarele, aşa de sigur voi învia eu şi aşa cum iarba se usucă toamna şi frunzele cad din pomi şi cum acestea apar din nou primăvara, astfel vom apare şi noi la timpul potrivit şi astfel va fi o înviere“, şi mi-a spus că mesajul acesta a însemnat foarte mult pentru el. Eu i-am răspuns: „Tuck, eu nu am multă pregătire“, la care el mi-a răspuns: „Asta este partea ta cea bună.“

El a continuat spunînd: „Eu sper că domnul despre care este vorba, mă va ierta.“ El vorbea de Stevenson. El mi-a spus că adormise, după ce-l ascultase 15 minute. Vorbitorul a fost atît de strălucit şi de învățat, mi-a spus un frate, încît el a înțeles doar cîteva cuvinte foarte şlefuite. El a continuat şi a spus: „Tu nu m-ai văzut niciodată dormind în adunările tale, nu-i aşa frate Branham?“

Vedeți, este doar simplitatea. Este simplu, iar Dumnezeu este ascuns în simplitate.

În acel timp ei erau prea înțelepți, pentru a înțelege ceea ce făcea Dumnezeu într-un mod simplu. Lucrarea nu era suficient de şlefuită pentru ei. Totul trebuie să fie strălucitor, altfel ei nu o văd. Dar marele Iehovah era ascuns în Cuvîntul Lui, iar El s-a descoperit oamenilor care credeau Cuvîntul Lui. Ei au fost salvați, iar El împlinea ceea ce îi spusese lui Noe într-un mesaj simplu. Dumnezeu a împlinit făgăduința.

Acum observați numai. În zilele lui Moise era din nou un timp de eliberare. Dacă Dumnezeu este pe cale să facă ceva pentru eliberarea poporului Său, atunci El trimite un mesaj către poporul Său care este aşa de simplu, aşa cum vom vedea şi la deschiderea peceților. Eu vorbesc despre acestea pentru că vom constata că deschiderea peceților este aşa de simplă, încît cei înțelepți vor greşi ținta cu mii de mile.

O, simplitatea lui Dumnezeu! Dumnezeu însuşi se ascunde în simplitate. Gîndiți-vă, ei pot despărți atomii şi pot face toate lucrurile posibile, dar cînd este vorba despre viață, atunci ei nici nu

pot spune de unde vine aceasta; un fir simplu de iarbă în care Dumnezeu este ascuns. Ei pot trimite o rachetă pe lună şi s-o controleze prin radar, dar ei nu pot explica cum a ajuns viața în firul de iarbă. Aşa este. Vedeți, aşa ceva nici nu poate fi explicat. Pentru că este aşa de simplu ei nici nu o bagă în seamă.

Acum, vedeți ce s-a întîmplat cu Moise cînd Dumnezeu a vrut să-i elibereze pe copiii lui Israel conform Cuvîntului Său. Ce a făcut El? El a ales o familie simplă despre care nu avem nici o relatare deosebită; ştim doar că familia lui era din semința lui Levi care trebuia să facă pentru duşmani cărămizi. El venea dintr-o familie simplă din Israel, dar Dumnezeu alesese această familie pentru a-l scoate pe eliberator din această semințe. O familie obişnuită din Israel. El nu a luat ceva împărătesc sau ceva cu rang mare, nici cel puțin un preot; EL l-a luat dintr-o familie obişnuită simplitate.

Observați ce a făcut El în continuare. O ființă simplă se născuse. EL ar fi putut face eliberarea prin soare sau prin vînt. EL ar fi putut trimite un înger.

O aleluia! Dumnezeu poate să facă tot ceea ce-şi planifică.

„De unde ştii tu asta, frate Branham?“

Dumnezeu nu părăseşte programul Său. Astfel noi ştim şi în timpul acesta că programul Lui va fi simplu. Vedeți, El lucrează întotdeauna în simplitate. Dumnezeu ar fi putut stabili deja de la început ca soarele să vestească Evanghelia, sau vîntul, sau un înger din cer. Dar El a luat oameni pentru acest scop şi El nu se schimbă niciodată.

EL nu a luat niciodată denominațiuni, niciodată grupuri de oameni, ci a chemat bărbați pentru predicarea Evangheliei. Atunci cînd El a adus eliberarea pentru poporul Lui, a trimis un bărbat simplu care era născut acolo printre sclavi, într-o familie simplă. O, ce Dumnezeu este El! Se desfăşoară pe Sine în simplitate.

Moise a primit pregătirea şcolară în cadrul înțelepciunii lumeşti, ca să eşueze. Prin aceasta trebuia arătat că nu există nici o eliberare prin înțelepciune omenească, ci numai prin credință. El era aşa de învățat, încît el însuşi putea să-i învețe pe alții înțelepciunea egiptenilor. El era înțelept. Dumnezeu era cu o familie simplă care poate nici nu putea să-şi scrie numele. Moise a fost instruit în cele mai bune şcoli în toată înțelepciunea lor; el însuşi putea să-i învețe pe cei învățați. Dumnezeu permisese aceasta, pentru ca Moise să se aplece în smerenie, în care înțelepciunea lui nu îi era de nici un folos. Moise eşuase în întreprinderea sa personală; Dumnezeu permisese aceasta cu un scop bine stabilit.

Prin aceasta s-a arătat că nu prin putere şi nici prin înțelepciunea egiptenilor, nici prin învățătura unei şcoli, unui seminar, sau numărul organizațiilor se întîmplă ceva, ci „prin Duhul Meu, zice Domnul.“ Înțelepciunea lui Moise era la sfîrşit, dispăruse. După ce el îl întîlnise pe Dumnezeu în tufişul care ardea, şi-a scos încălțămintea şi s-a smerit, s-a aplecat şi a uitat orice înțelepciune.

Dumnezeu a adus eliberarea şi totuşi l-a lăst pe Moise să eşueze cu înțelepciunea lui, ca să-i arate că nimeni nu poate să construiască pe înțelepciunea lui sau pe înțelepciunea altora. EL a permis ca Moise să eşueze, ca să-i poată arăta mîna Sa. Înțelegeți asta? Scopul pentru care Dumnezeu a permis aceasta, a fost pentru ca El însuşi să se poată descoperi în smerenie.

EL a permis ca Moise să se înalțe aşa de sus, încît ar fi putut deveni următorul faraon; el era un general puternic. Conform istoriei, el a biruit țările vecine. Apoi, după ce s-a întors spre lucrarea lui Dumnezeu cu toate talentele sale, Dumnezeu a rînduit-o astfel, ca să-l ducă în pustiu unde putea să scoată totul din el, apoi i s-a arătat în smerenie; El l-a trimis cu un toiag în mînă, ca să elibereze poporul.

Moise era instruit ca să facă totul prin puterea militară; dar cu toată instruirea primită, şcoală ştiințifică sau putere militară, nu a fost capabil să facă nimic. El avea un toiag din pustiu cu acest toiag a lucrat el. Dumnezeu în smerenie în simplitate. Dumnezeu era cu toiagul şi Dumnezeu era în Moise. Atîta timp cît avea Moise toiagul, îl avea Dumnezeu, pentru că Dumnezeu era cu Moise. Desigur.

Observați: „Nu prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul.“ Numai prin credință a înțeles Moise

că el trebuie să fie un eliberator. Desigur, mama lui îl învățase deja, şi el a fost instruit în milităria armelor, ca să isprăvească lucrarea. Dar el a eşuat. Vedeți, el avea cunoştința, el avea instruirea necesară, dar acestea nu l-au ajutat. Astfel el a trebuit să uite totul, pentru a se întoarce la o lucrare simplă, unde trebuia să se bazeze pe Cuvîntul lui Dumnezeu. Astfel el a putut să elibereze poporul.

Prin ce eliberează Dumnezeu? Prin credință în Cuvîntul Lui. Aşa a fost întotdeauna. Noi putem să mai facem o comparație între Cain şi Abel; cum a încercat Cain să-i placă lui Dumnezeu prin frumusețe.

Oamenii cred că plac lui Dumnezeu prin adunări frumos aranjate, printr-un preot cu o robă sau coruri extraordinare. Dar puteți vedea de unde vine aşa ceva. Cain a încercat acelaşi lucru; el a construit un altar, şi fără îndoială că totul a fost frumos împodobit. El era sincer în lucrarea aceasta; se închina. El s-a gîndit: „Atîta timp cît sînt în tot sincer, nu este nici o deosebire.“ Dar există o deosebire: voi puteți fi sinceri pe dos!

Observați numai, Cain construise un altar şi l-a decorat probabil cu flori şi a pus fructe pe acel altar, gîndindu-se: „Sigur va primi un Dumnezeu mare, sfînt, curat şi minunat, ceea ce i-am adus ca jertfă.“

Dar vedeți, el făcuse totul după înțelepciunea sa proprie, după gîndurile lui. Exact acelaşi lucru se întîmplă în timpul acesta. Ei fac totul după înțelepciunea lor, conform studiului şi a înțelesului etic, pe care l-au învățat.

Dar Abel a adus o jertfă mai bună, pe baza unei descoperiri, prin credință. Nimic curat, cît putem descrie din punct de vedere omenesc. El a luat un miel, l-a adus în locul acela şi l-a pus pe altar. Nimic frumos în tot decorul. Acolo pe altar, el i-a tăiat gîtul cu o piatră ascuțită, încît sîngele a stropit peste tot, iar mielul murise. Trebuie să fi fost o privelişte groaznică.

Era simplu. În simplitate el ştia că el se născuse prin sîngele mamei sale şi a tătălui său în această lume. Sîngele a fost motivul căderii; astfel era nevoie de sînge, pentru a-l readuce înapoi. Astfel el a adus o jertfă mai bună lui Dumnezeu, pentru că lui i se descoperise aceasta.

Unii din frații de azi cred că acolo s-au mîncat mere sau pere … Eu am văzut ceva radical într-o revistă. Acolo scria: „Acum s-a dovedit că Eva nu a mîncat un măr ci o piersică.“ Nu vedeți de unde vine acest duh? Ei spuneau că Moise nici nu ar fi trecut prin Marea Roşie cu poporul Israel, ci numai printr-o zonă mlăştinoasă care era la capătul mării. Ce groaznic!

Biblia spune că apa se împărțise şi stătea ca nişte pereți. Dumnezeu a lăsat să vină un vînt puternic, pentru a împărți apa. Dar ei încearcă să găsească ceva în regie proprie. Dar ei au eşuat şi vor eşua întotdeauna.

Voi ştiți că toate aceste lucruri care vorbesc despre Cain, sînt un tip spre oamenii cu o credință intelectuală de astăzi care se poartă religios pe dinafară, se duc la biserică şi fac mult pentru clădiri. Dar în fond există doar o singură Biserică, iar acesteia nu i te poți ataşa. Celelalte sînt doar adăposturi. Există adăposturi la metodişti, la baptişti, presbiterieni şi penticostali; dar în Biserica adevărată sînteți născuți. Toate celelalte sînt doar locuri de adăpost. Acestea nu sînt biserici, ci locuri de adăpost. Biblia nu vorbeşte nimic despre o biserică metodistă sau penticostală; nu, aşa ceva nu există. Nu, toate acestea sînt greşite. Aşa este. Acestea sînt doar locuri de adăpost, cărora li te poți ataşa. Dar în Biserica Dumnezeului Celui viu eşti născut, iar acesta este trupul tainic al lui Isus Hristos în care vă naşteți.

Lui Dumnezeu i-a plăcut să-i descopere lui Abel taina credinței în sîngele vărsat eu aş dori să am timp să rămîn puțin mai mult la această temă deşi Cain era înțelept în toată cunoştința lui. Voi ziceți: „Frate Branham, cum poți spune aşa ceva, tu încerci să-l prezinți ca pe un înțelept.“ El era. El era foarte înțelept … Priviți la urmaşii lui. Printre ei erau oameni de ştiință şi doctori, oameni foarte înțelepți. Dar dacă priviți la urmaşii lui Set ei erau fermieri smeriți şi fără şcoală, pînă la potop. Dar copiii lui Cain erau foarte înțelepți o grupare inteligentă. Ei ştiau să prelucreze metalul, erau constructori mari şi bărbați foarte înțelepți, în timp ce alții locuiau în corturi şi păzeau oile lor. Ei se

odihneau pe făgăduințele lui Dumnezeu. Vedeți voi, de ce depinde? Urmăriți spița de neam, şi veți vedea dacă ceea ce spun corespunde. Ei se bazau pe făgăduințele lui Dumnezeu.

Noe a fost ales din acest neam de oameni. La fel apostolul Pavel, ca şi John Wesley, Martin Luther şi alții au fost scoşi afară. Astfel şi voi sînteți în timpul acesta ceea ce sînteți scoşi afară şi smeriți ca să credeți făgăduințele simple ale lui Dumnezeu.

Acum vedeți, lui Dumnezeu i-a plăcut să se pună de partea lor. Dumnezeu va confirma întotdeauna dacă este adevărul Său. Mulți oameni încearcă să se bage în ceva, dar ei eşuează pe lîngă Dumnezeu la un milion de mile. Aşa este. Dar dacă vedeți că vine Dumnezeu şi confirmă cele spuse, atunci este aşa; atunci este corect. Atunci ştiți precis că este adevărat.

Deci, au fost aduse jertfe pe altar. Dumnezeu a respins cunoştința mintală a cunoaşterii lui Dumnezeu. Dar cînd îl văzuse pe Abel, care ştia printr-o credință simplă, că nu era vorba despre mere sau alte fructe ale cîmpului, ci despre sînge care avea încrederea prin credință, printr-o descoperire dumnezeiască Dumnezeu i-a confirmat jertfa lui, primind-o.

> Aceeaşi convingere o avem la rugăciunea pentru bolnavi. Isus a spus: „Dacă rămîneți în Mine, şi cuvintele Mele rămîn în voi, atunci puteți să vă rugați pentru orice, şi vi se va da."

Observați, în timpul lui Ilie, Dumnezeu a voit să se ascundă într-o persoană simplă. Gîndiți-vă numai! Dumnezeu a ales această metodă. În zilele acelea erau bărbați mari, rabini şi preoți, chiar şi Ahab era un iudeu. El avea bărbați mari în țara lui pe vremea aceea, dar Dumnezeu se ascunsese într-un bărbat simplu, nu într-un învățat, nu într-un bărbat renumit al lumii, nu într-un grad militar sau în spatele unui nume mare. Noi nu ştim despre omul acesta nici măcar cine a fost tatăl sau mama lui; în registrul neamului, el nu este amintit. Sigur a fost un fermier bătrîn şi simplu, care era undeva şi a fost numit de Dumnezeu, să fie un prooroc. El a trăit cu Dumnezeu în pustiu. Singurul lucru pe care-l ştim, este că el s-a ridicat din necunoscut şi a condamnat sistemul religios din timpul acela.

Voi ştiți doar, ce s-a gîndit despre el. Desigur s-o fi pus întrebarea, ce fel de pregătire şcolară are el, din care denominațiune vine, dacă face parte dintre farisei sau saduchei, sau orice altă grupare din acele zile. El nu făcea parte din nici una din aceste grupări, ci condamna întreaga stare. Dumnezeu planificase aceasta în felul acesta.

Un om simplu fără pregătire. Noi nu avem nici o relatare, că el, s-ar fi dus vreo zi la şcoală. Noi nu ştim nimic mai mult despre el un om simplu. Dar lui Dumnezeu i-a plăcut să se ascundă în el. Dumnezeu era cu omul simplu, şi s-a ascuns într-o ființă omenească. Puteți să înțelegeți asta? Dumnezeu se ascunde într-un om neştiutor şi sucit, cum îl numea lumea.

Desigur că ei l-au acuzat că este în tot felul, chiar şi vrăjitor. Ilie şi toți proorocii au fost acuzați de astfel de lucruri. Chiar şi Isus a fost acuzat de a fi unul. LUI i s-a spus, că El ar fi Belzebub şi că şi-ar fi pierdut mințile. Ei au spus: „TU Ți-ai pierdut mintea, şi noi ştim că ai un drac. TU Ți-ai pierdut mintea."

Cu această ocazie El le-a spus în legătură cu zilele de pe urmă, că dacă cineva se va face vinovat de hulă împotriva Duhului, nu va fi iertare pentru el nici în lumea aceasta, nici în cea viitoare. Asta înseamnă o despărțire veşnică. Atunci, El i-a iertat.

Ei l-au considerat pe Ilie ca pe un om care şi-a pierdut mintea. Puteți să vă închipuiți cum s-a ridicat el? Desigur că femeile şi-au tăiat şi atunci părul scurt, ca şi în timpul acesta modern. Eu mă gîndesc că ele s-au fardat ca Isabela, prima doamnă a țării. Predicatorii erau toți lumeşti şi astfel totul şi-a luat cursul lumii. Dar atunci a venit Ilie, şi a condamnat întreaga lucrare. El a început cu Isabela.

„Noi nu trebuie să te ascultăm", a fost poziția lor, „noi îl avem pe păstorul nostru." Desigur că ei nu au avut nevoie de el, totuşi el era trimis la ei. El era predicatorul pentru Isabela. Ea ar fi preferat un alt stil, dar Dumnezeu l-a trimis chiar pe Ilie la ea. Ea l-a urît şi totuşi Ilie trebuia să-i predice.

Ilie s-a smerit şi a rămas la ceea ce a zis Dumnezeu, încît lui Dumnezeu i-a plăcut să se folosească de acelaşi Duh care s-a odihnit peste Ilie, de mai multe ori. EL a făcut-o. Amin! Desigur, El a dat făgăduința. Acelaşi Duh s-a odihnit peste Elisei, urmaşul lui; apoi acelaşi Duh a venit peste Ioan Botezătorul, iar conform Maleahi ultimele versete acelaşi Duh va fi în ultimele zile aici cu noi.

Dumnezeu iubeşte acest Duh care se odihnea peste acest om simplu şi neşcolit care se afla undeva în pădure. El era aşa de ascultător Cuvîntului, încît Domnul putea să-i spună: „Ilie, tu trebuie să faci asta“, şi Ilie o făcea. Dumnezeu însuşi s-a ascuns într-o astfel de simplitate. Oamenii l-au acuzat şi spuneau: „O, acest om bătrîn şi sucit, să nu aveţi nimic de-a face cu el …“

Dar într-o zi, cînd îmbătrînise şi capul lui chelise, iar barba lui albă era mare, numai puţin păr care cădea pe umeri braţele lui uscate şi îmbătrînite tremurau venea pe drumul Samariei. Ochii lui erau ridicaţi spre cer, iar în mînă avea un toiag. Poate că el nu era frumos la privire, dar el poseda pe AŞA VORBEŞTE DOMNUL.

El nu şi-a încurcat limba şi nici nu a spus: „Stimate domnule Ahab …“ El s-a ridicat şi a spus:

„Nici rouă şi nici ploaie nu va cădea din cer, decît la cuvîntul meu.“

Dumnezeu a răsplătit această simplitate.

Acum vedeţi, pentru că totul se întîmplase într-un mod foarte simplu, ei erau împotriva lui. Ei mai bine l-ar fi oprit să mai vorbească, mai ales uniunea predicatorilor, se ţineau după el. Aşa este. Ei încercau ca să se scape de el. Dar din cauza acestei simplităţi deşi ei nu lucrau împreună cu el în adunările lui, sau ce a fost atunci fiecare credea, că el ar fi greşit. Dumnezeu însă se ascunsese pe Sine. La vremea potrivită, după ce a fost plantată această sămînţă şi a ajuns la coacere, Dumnezeu însuşi se descoperise, trimiţînd foc din cer care mistuise chiar şi pietrele şi a supt apa din şanţuri (1 Împ. 18, 38). Dumnezeu ascuns şi descoperit în simplitate! Lui Dumnezeu i-a plăcut întotdeauna să lucreze în felul acesta.

Acum să observăm ce fel de lucruri a promis El. Necazul oamenilor din timpul nostru este acela, că ei doresc întotdeauna lucruri care sînt în legătură cu un seminar sau cu o denominaţiune. Totul este orientat spre şcolarizare, dar Dumnezeu nu poate s-o folosească. Dumnezeu poate să-l ajute pe un om să facă ceva, şi să-i dea o slujbă. Dar mulţi încep a se ţine de lucruri spuse de alţii şi se lasă legaţi de ceea ce au spus alţii, încît Dumnezeu trebuie să-şi îndepărteze mîna de pe ei, şi să-i lase să meargă singuri mai departe. Astfel El caută să găsească pe altcineva care să isprăvească lucrarea. El trebuie să găsească pe cineva care lucrează cu Cuvîntul pe baza descoperirii divine şi nu deviază, ci se bazează direct pe Cuvînt. În felul acesta lucrează El, aşa a făcut-o El întotdeauna.

Dar dacă oamenii devin aşa de înţelepţi şi de şcoliţi, ei încearcă să redea propriile lor tîlcuiri, de exemplu ei spun: „Botezul cu Duhul Sfînt a fost numai pentru timpul acela.“ O, dacă ar vrea numai să înţeleagă că nu a fost numai pentru timpul acela. Se susţine că trăirea de la rusalii nu se mai poate repeta. Ei spun: „Noi am primit Duhul Sfînt atunci cînd am crezut.“ Dar dacă discuţi cu ei despre botezul în Numele Domnului Isus Hristos, aşa cum o învaţă Biblia, ei răspund: „Seminarele învaţă aşa şi aşa.“ Aceasta înseamnă a încheia compromisuri! Pe un astfel de om nu-l poate folosi Dumnezeu. EL va permite ca un astfel de om să fie respins în toată ţara, ca să fie batjocorit şi făcut de rîs. Dar cînd vine decizia cea adevărată, Dumnezeu se ridică şi se dovedeşte a fi acelaşi în felul acesta simplu.

Să privim la procesul de dezvoltare a unei flori: sămînţa care este pusă în pămînt, pare în curînd fără nici o speranţă. Dacă ai scoate sămînţa, atunci aceasta ar fi putredă şi urîtă. Dar chiar de aici răsare viaţa, pentru a reproduce o altă floare.

Dumnezeu în simplitate. EL face acelaşi lucru, pentru că drumul în sus, este mai întîi în jos. Aşa este întotdeauna. Smeriţi-vă şi nu spuneţi niciodată: „O, eu am asta sau cealaltă.“ Voi nu aveţi nimic. Să nu uitaţi, dacă aţi primit harul lui Dumnezeu, ci fiţi mulţumitori. Dar smeriţi-vă întotdeauna.

Noi găsim mulţi oameni care sînt foarte înţelepţi şi şcolaţi. Dar eu vreau să vă arăt altceva: un grup care merge prea mult pe o parte devin fanatici religioşi. Noi ştim, că există astfel de grupuri care trec de partea cealaltă.

De aceea eu nu sînt de acord cu un grup de fraţi care nu demult s-au despărţit de ceilalţi, de pe calea luminii. Ei nu puteau să vadă cum are loc supranaturalul, fără ca din aceasta să rezulte un grup aparte. Astfel ei s-au adunat în Canada, au strîns un grup de oameni în jurul lor şi au făcut de

cunoscut, că ei vor pune pe unii apostoli, prooroci, etc. Şi totul a decăzut; aşa va fi întotdeauna. Ei primesc impresia că ei ar fi deja ceva. În cazul acesta ei condamnă toate celelalte lucruri în aşa fel, încît cad apoi într-o extremă.

Vedeți, o extremă este inteligentă, rece şi indiferentă, pentru că tăgăduieşte orice eveniment supranatural; dar ceilalți cad de partea cealaltă şi devin o grupare radicală care au în vedere doar mişcarea, şi totuşi ei tăgăduiesc Cuvîntul. Dar Biserica adevărată rămîne pe mijlocul drumului.

Dacă luăm seama, există cunoştință de Biblie, în legătură cu ceea ce a vorbit Dumnezeu, şi este suficient de spiritual pentru încălzirea inimilor. Chiar acesta este drumul corect. Isaia a vorbit despre drumul acesta, despre drumul acesta sfînt.

Sfinții binecuvîntați prieteni scumpi ai comunității nazarinenilor o mişcare mică dar puternică care o începuse Dumnezeu. Dar ce au realizat ei? Atunci cînd Dumnezeu a început cu vorbirea în limbi, ei erau aşa de religioşi, dar înțepeniți, încît au declarat că totul ar fi de la satana. Şi acum vedeți ce li s-a întîmplat. Ei tăgăduiesc totul. Aşa că noi vedem, că toate aceste lucruri cad ca o sămînță şi mor. O parte din ei devin fanatici, iar cealaltă parte devine rece şi țeapănă.

Dar Isaia vorbeşte despre o cale croită. Nazarinenii şi alte mişcări ale sfințirii spun: „Această cale înaltă binecuvîntată slavă lui Dumnezeu noi umblăm pe această cale înaltă." Dar amintiți-vă, ei nu spun exact aşa cum a spus Isaia. Acolo este scris: „Acolo va fi un drum croit ŞI o cale sfîntă." Pe calea aceasta sfîntă nu depinde dacă voi vă pretindeți a fi sfinți. Dacă o faceți aşa, atunci este cum am spus mai înainte ca şi cum şi-ar pune un uliu pene de porumbel, ca să se facă un porumbel. Dar natura sa rămîne de uliu. Este ca şi cum ar încerca o cioară să-şi pună pene de porumbel sau de păun şi să spună: „Priviți ce pasăre frumoasă sînt eu."

Dar totul ar fi ceva artificial. Un păun nu trebuie să se îngrijoreze dacă va primi pene de păun sau nu, nici porumbelul nu se îngrijorează dacă îi vor creşte pene de porumbel. Atîta timp cît va avea natura de porumbel, va purta şi pene de porumbel. Vedeți, oamenii care se străduiau pentru sfințenie, spuneau: „Femeile trebuie să poarte părul şi mîneci lungi, şi să respecte şi alte lucruri. Ele trebuie să poarte haine lungi şi nu au voie să poarte verighete sau alte obiecte de bijuterii." Vedeți, s-a ajuns la o sfințire făcută o sfințenie făcută. Dar Biserica adevărată a Dumnezeului Celui viu este sfințită.

Vedeți ce s-a întîmplat cu denominațiunile. Toate femeile şi-au tăiat părul, şi penticostalii, etc. Ei toți poartă inele şi tot felul de bijuterii. Priviți azi la penticostalii care mai subliniau cu ani în urmă aceste lucruri. „*Noi* Biserica." Biserica este trupul lui Hristos, ca persoane individuale sîntem născuți în împărăția lui Dumnezeu. Lucrarea trebuie să aibe loc din interior spre exterior. Apoi va veni automat viața în fiecare persoană.

Voi nu vă rugați de oi ca să poarte lînă. Oaia nu trebuie să facă lîna, altfel ar trebui să spună: „Proprietarul meu vrea să produc lînă. Acum trebuie să mă ocup de problema aceasta."

Nu, singurul lucru pe care trebuie să-l facă, este să fie o oaie. Aşa este. Lîna o va produce automat.

Noi nu sîntem rugați ca să producem roade, ci roada trebuie să apară, pentru ca s-o putem purta. Noi trebuie să purtăm roadele. Dacă ați fost plantați ca un pom roditor de către Dumnezeu, şi rămîneți în Cuvîntul Lui Dumnezeu, atunci Cuvîntul se va confirma de la sine. Roada o veți purta atîta timp cît Cuvîntul va fi în voi.

Isus a spus: „Dacă rămîneți în Mine şi cuvintele Mele în voi, atunci rugați-vă pentru ce voiți, şi vi se va da." Voi nu trebuie s-o faceți, nu trebuie să vă osteniți, totul este pur şi simplu la îndemînă.

Dar alții merg aşa de departe, încît devin fanatici. Ei trec de partea cealaltă şi se gîndesc, că ar poseda deja totul, numai pentru că ei sar în sus şi în jos şi că au primit un fel de înviorare, de a vorbi în limbi sau să zică o proorocie care se dovedeşte a fi corectă. Dar aceasta nu este aşa!

Isus a spus: „Mulți vor veni în acele zile la Mine şi vor zice: ‚Doamne, nu am proorocit noi în Numele Tău, nu am făcut noi minuni şi nu am scos noi draci?' EL va răspunde: ‚Plecați de la Mine,

lucrători ai fărădelegii, că nu v-am cunoscut niciodată.'" Vedeți, asta nu este totul, nu, prieteni. Acesta este motivul pentru care vorbim despre aceste lucruri.

Este cumva vorbirea în limbi o dovadă? Eu cred în vorbirea în limbi, dar eu nu iau asta ca o dovadă unică a posedării Duhului Sfînt.

Nu, niciodată! Roada Duhului este dovada!

Vedeți, acesta este motivul pentru care nu sînt de acord cu frații de la mişcarea penticostală. Pentru că ei spun: „Dacă vorbeşte cineva în limbi, acela are Duhul Sfînt." Eu nu sînt de aceeaşi părere, pentru că acesta nu este un semn că persoana respectivă posedă Duhul Sfînt. Eu i-am auzit pe unii bărbați care erau stăpîniți de demoni, vorbind în limbi foarte repede. Ei au băut sînge dintr-un craniu de om şi-l chemau pe satana.

Eu i-am observat pe indienii din Arizona în timpul unui dans, numit dansul ploii, cum legau şerpii de brîul lor şi fugeau cu mîinile ridicate. Maestrul vrăjitor a ieşit afară şi a arătat un creion care a început să scrie singur într-o limbă necunoscută, iar vrăjitorul a dat tălmăcirea. Să nu-mi spuneți nimic pentru aşa ceva sînt prea bătrîn.

Roada Duhului este conform Gal. 5 de la vers. 22 … Isus a spus: „După roadele lor …" (nu după limbi sau mişcări) ci „… după roadele lor să-i recunoaşteți."

Aceasta este roada Duhului.

Dumnezeu este Acela care se desfăşoară pe Sine în fiecare zi şi în acelaşi mod de smerenie şi dragoste. Un om care este în Cuvînt, este ceva deosebit. De fiecare dată cînd vede şi aude Cuvîntul, el îl subliniază cu un „Amin" puternic, indiferent ce vor spune ceilalți oameni.

Numai cel ce crede poate să facă aşa ceva.

Dar lăsați-ne să mergem mai departe, decît să ne mărginim numai la o experiență. Vedeți, satana vine printre oameni. El vine printre oameni şi îi influențează în gîndirea lor, că ei ar fi primit deja Duhul Sfînt, dacă sar în sus şi în jos urînd însă pe aproapele lor.

Nu, aşa nu merge! A spune lucruri şi de a vorbi minunat în limbi şi făcînd astfel de lucruri pentru că gîndiți-vă, voi puteți să vorbiți în limbi autentice ale Duhului Sfînt şi totuşi să nu posedați Duhul Sfînt. Biblia spune: „Chiar dacă aş putea vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sînt ca o aramă sunătoare sau un chimval zîngănitor" (1 Cor. 13). Vedeți, numai cu aceste lucruri, nu se poate face absolut nimic.

Metodiştii spun: „Noi l-am primit cînd am tresăltat." Nazarinienii spun: „Noi avem totul, pentru că noi trăim în sfințenie." Dar asta nu este chiar aşa. Penticostalii spun: „Dacă vorbim în limbi, atunci Îl avem." Dar nici ei nu Îl posedă. Dumnezeu se desfăL'țoară singur, nu în simțuri, deşi acestea fac parte din întreg. Vedeți voi, El se face aşa de smerit, încît fiecare poate s-o vadă. Dacă nu veți încerca să adăugați mintea şi gîndirea voastră în Cuvînt, atunci Îl veți recunoaşte pe Dumnezeu.

Altfel ei devin un grup de fanatici. Atunci îi vedem pe cei reci, formaliştii de o parte, iar de cealaltă parte pe fanatici. Mireasa însă umblă pe mijlocul drumului. Dumnezeu o confirmă, mergînd împreună cu Mireasa, prin Cuvîntul Său.

Eu voi sări peste unele texte şi notițe, pe care mi le-am făcut, pentru a încheia din timp mesajul, cît îmi va fi posibil. Dumnezeu se ascunde în smerenie. Eu voi vorbi acum mai repede, dar vă rog să cuprindeți totul.

De la Eden încoace s-a proorocit, că va veni Mesia. S-a spus dinainte, ce fel de persoană va fi El. La asta am putea să ne oprim mai mult timp. Voi cunoaşteți Biblia şi ştiți cum va fi El. Moise spunea: „Domnul Dumnezeul vostru, vă va ridica un prooroc ca mine." Ei ştiau, că Mesia va fi un prooroc, şi ei cunoşteau felul slujbei Sale. Toți proorocii vorbeau despre ceea ce va face El. Ei vorbeau despre acestea în simboluri, dar atunci cînd s-a împlinit, a trecut totul peste capetele lor. În vremea, cînd a venit El, oamenii la care a fost trimis El aveau propriile lor concepții şi tălmăciri despre ceea ce va fi El.

Biblia nu se schimbă. Biblia rămîne tot aceeaşi. Acesta este motivul pentru care vorbesc ceea ce spune Scriptura şi la asta rămînem. Biblia nu acceptă nici o tălmăcire particulară. De aceea: voi

metodiştilor, baptiştilor şi penticostalilor, nu încercaţi să daţi o tălmăcire proprie şi să spuneţi: „Nu înseamnă asta, ci înseamnă cealaltă.“ Înseamnă exact ceea ce este scris exact asta.

Cineva a spus: „Cum poate să se întîmple aşa ceva?“ Eu ştiu cum, dar nu depinde de mine, să spun cum; Dumnezeu este Cel ce poartă de grijă. EL este Cel ce a vorbit şi nu eu. EL va purta de grijă pentru ceea ce este a Lui.

Dar despre Mesia s-a proorocit. Proorocii au spus exact ceea ce va fi şi ce va face cînd va veni; dar învăţaţii au servit poporului din vremea aceea propriile lor tălmăciri. Atunci cînd a venit El, s-a prezentat într-un mod foarte simplu, încît întreaga comunitate religioasă s-a poticnit. Aşa este?

Atunci s-a învăţat, că nimeni nu ar putea fi preot sau învăţător al Cuvîntului, decît dacă face parte dintr-o seminţie anumită, adică din seminţia lui Levi. Gîndiţi-vă numai, deja stră-stră-străbunicul fusese preot. Ei studiau zi şi noapte, ca un preot catolic sau vreun alt predicator, şi astfel ei deveniseră slujitori prin generaţii în comunitatea lor. Se spunea: „Stră-stră-străbunicul meu a fost deja episcop, la fel şi bunicul meu“, etc. Se părea că totul era în conformitate cu Cuvîntul, dar ei şi-au format propriile lor gînduri despre Cuvînt.

Copiii au preluat totul în felul acela, cum au fost învăţaţi de părinţi, pînă cînd părinţii lor au deviat de la calea cea bună, formînd o organizaţie. Dar cînd le-a arătat Duhul Sfînt adevărul, ei nu au putut să accepte. Acelaşi lucru se întîmplă şi astăzi.

Eu nu vreau să fiu aspru, dar aşa este. Acelaşi lucru este şi în timpul acesta. Ei fac totul aşa de complicat şi o tîlcuiesc în altă formă, lucrînd şi trăind în mod corespunzător cu tîlcuirea lor. Aşa cum s-a spus deja, Dumnezeu nu are nepoţi. Asta o ştiţi, Dumnezeu are numai fii şi fiice, însă nu are nepoţi. Fiecare om trebuie să vină la El în acelaşi mod şi să se dezică de tot. Aşa cum au făcut-o părinţii voştri, trebuie s-o faceţi şi voi.

Mesia era aşa de simplu. Aproape 4000 de ani, fiecare prooroc care s-a ridicat, a vorbit despre El David a cîntat despre El dar atunci cînd a venit El, oamenii aveau propriile lor idei în legătură cu ceea ce El ar trebui să facă şi cum ar trebui s-o facă. Ei au explicat totul, poate au desenat şi pe hîrtie, dar atunci cînd a venit El, s-a întîmplat cu adevărat într-un mod simplu. EL a ruinat teologia lor. Ei nu au recunoscut evenimentul, dar El a venit conform Cuvîntului.

Credeţi voi că Dumnezeu a vorbit prin proorooci, că Mesia va veni şi în ce mod va veni El? Păcat că nu mai avem timp vreo oră, pentru a intra în amănunte. Dar noi toţi ştim cum a fost. Dumnezeu a spus cum va veni, chiar şi faptul că El se va naşte în Betleem în Iudea şi ce se va întîmpla.

Dar totul era aşa de simplu, încît învăţaţii cei mari, nu puteau să rimeze totul conform Cuvîntului, ci suceau totul. Dar voi ştiţi, că Isus nu a venit în opoziţie cu Cuvîntul. EL a venit în conformitate cu Cuvîntul, însă în contradicţie cu tîlcuirea lor, învăţînd lucruri care erau împotriva instruirii lor spirituale despre El.

Acum de exemplu, ei or fi trăit cu impresia: „Dacă va veni Mesia, va veni sigur în templu şi va spune: ‚Caiafa, Eu sînt aici.' EL va veni împreună cu zece milioane de îngeri pentru onor. Dumnezeu va spune: ‚În ordine, voi acolo jos, sînteţi cu adevărat o biserică puternică, voi sînteţi poporul Meu, eu îi voi îndepărta pe toţi acei care sînt împotriva voastră şi voi înclina intrarea în cer spre voi. EU Îl trimit pe Mesia la voi în această dimineaţă; EU Îl voi lăsa aterizînd direct în curtea templului, iar poporul întreg să se strîngă acolo jos', atunci se va spune: ‚Dr. cutare şi cutare, voi toţi veniţi sus, ca să-L salutaţi întîi.'"

Aceasta se aseamănă cu ceea ce gîndeşte lumea de azi. Eu ştiu că totul se aude cam pripit, dar eu încerc să subliniez doar un punct, adică faptul că cei mai mulţi stabilesc deja totul, cum trebuie să se întîmple; şi dacă nu se întîmplă în felul acela, atunci consideră că nu este corect. Ei o numesc a fi de la antihrist. Ei credeau că mai întîi trebuie să vină un număr de vreo 10 milioane de îngeri, pentru onorul primirii, apoi va putea avea loc primirea, în curtea pe care o construise Solomon, pe locul acela sfînt, unde cei sfinţi şi cei drepţi trăiau şi mureau.

„Da“, a spus Isus, „voi făţarnicilor, voi sînteţi de la tatăl vostru, de la satana. Voi împodobiţi

mormintele proorocilor, dar părinții voştri i-au băgat acolo.“ Nu-i aşa? „Cîți prooroci şi oameni drepți au fost trimişi la voi, dar voi i-ați omorît?“ Dar pe acei pe care El i-a numit a fi drepți, ei i-au numit a fi fanatici şi provocatori de tulburări. Ei credeau că El va veni cum Îl aşteptau.

Dar El a venit într-un staul, născut de o fecioară, iar un tîmplar obişnuit devenise tatăl Lui adoptiv. Vedeți, nu era fiica unui mare preot sau a altcuiva cu rang înalt, a fost născut de o fecioară care locuia acolo în acel Nazaret mic. De aceea LUI i s-a dat de la început un nume rău, pentru că se spunea că El s-ar fi născut nelegitim.

O, asta a prins repede în şlefuirea lor. Pe baza eticii lor învățate, ei nu puteau să înghită aşa ceva, prin tîlcuirea lor ei nu puteau să înțeleagă contextul, şi totuşi totul era AŞA VORBEŞTE DOMNUL. O, mă îngrozesc cînd mă gîndesc, şi văd cum se repetă acelaşi lucru. Dumnezeu nu se poate schimba.

Felul în care a venit a fost atît de simplu, încît a trecut pe lîngă ținta lor - conceptul lor dar a atins exact în centru ținta lui Dumnezeu Cuvîntul Lui. EL a venit exact în felul cum s-a spus prin prooroci, numai că tălmăcirile lor erau greşite. Tălmăcirea care a fost acceptată pe timpul lui Moise a fost greşită; tălmăcirea din timpul lui Noe a fost greşită, dar Dumnezeu vine conform Cuvîntului Său.

Atunci cînd a venit Isus, a învățat lucruri care erau în contradicție cu învățătura acelui timp. Atunci se spunea: „Dacă Tu eşti Mesia, atunci fă asta sau cealaltă. Dacă Tu eşti, coboară de pe cruce şi dovedeşte-ne acum.“ Dar nu putem să ne purtăm astfel cu Dumnezeu. Dumnezeu face doar ceea ce este corect şi Îi este plăcut Lui.

Aşa cum am spus deja, ei desigur s-au gîndit că acest Unul va veni cu însoțire îngerească, dar El s-a născut într-un staul în contradicție cu etica lor şlefuită. Era îngrozitor pentru un om obişnuit să se gîndească la faptul că Dumnezeul Atotputernic, marele şi puternicul Iehova, căruia îi aparține pămîntul şi tot ce este creat pe acesta, va alege un astfel de loc pentru naşterea Fiului Său nimic mai bun, decît un grajd obişnuit de vaci! Cum putea fi aşa ceva?

Acesta a fost Dumnezeu în simplitate! Asta Îl face aşa de mare. Acei ce sînt instruiți în etica lor, nu se pot smeri astfel. Ei nu pot face aşa ceva. Dar Dumnezeu care este aşa de mare, a venit jos aşa de smerit. Nu existau nici haine potrivite pentru Fiul Său. Gîndiți-vă numai! Nu era loc în localitate, şi s-a ajuns în grajd care era ca o peşteră săpată în stînca unui munte. Acolo, născut pe paie, a venit Fiul lui Dumnezeu.

Ah, era totul altfel decît s-a aşteptat adunarea. Mama Lui era însărcinată, înainte de a fi măritată. Oamenii vedeau că ea era însărcinată, ei ştiau şi despre lucrurile din jurul familiei. Dar Maria ştia în inima ei ce se întîmplă de fapt. Iosif nu a înțeles mai întîi, dar Îngerul Domnului a venit noaptea la el şi i-a spus: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei pe Maria, logodnica ta la tine ca soție, pentru că copilul care-l aşteaptă este de la Duhul Sfînt.“ Prin aceasta totul era rezolvat.

Iosif se afla într-o astfel de legătură cu Dumnezeu, încît Domnul putea să-i vorbească. Dar astăzi avem hainele noastre spirituale atît de strîmte şi închise, încît nimic nu ne mai poate vorbi, decît grupul spiritual de care aparținem. Eu nu doresc să devin radical sau aspru, astfel doresc ca să rămînem doar la aceste cuvinte. Dar voi ați înțeles precis ce vreau să spun.

Vedeți, un grajd era de neînțeles pentru ei. Nouă nici nu ni s-a relatat dacă Isus a mers vreo zi la şcoală şi totuşi la 12 ani, ca băiat simplu, i-a încurcat pe preoții din templu cu predica Lui. O, ce era? Dumnezeu însuşi se ascunsese. Eu mă simt foarte bine.

Dumnezeu s-a ascuns pe Sine într-un grajd Dumnezeu se ascunsese într-un copil mic. Observați cum s-a desfăşurat totul mai departe. Cînd mergea El pe stradă, părinții celorlalți copii au vorbit desigur despre aceasta. „Să nu aveți nimic de-a face cu El. Mama lui este o prostituată obişnuită, pentru că ea a aşteptat copilul înainte de a fi măritată. Să nu aveți nimic de-a face cu El.“

Dar indiferent ce credea lumea din afară, Maria ținea totul la inimă şi se gîndea asupra lor. Ea a menținut totul, pentru că ea ştia că nu poate să spună nimic împotrivă.

Cîteodată Dumnezeu spune către ai Săi: „Fiți liniştiți şi nu vorbiți împotrivă.“

Eu am avut oameni care au venit în adunările mele şi spuneau: „Dacă tu eşti un slujitor al lui

Hristos, atunci tu ştii, dacă cutare lucru se întîmplă acolo.“ Desigur că ştiu, ce se întîmplă. Dar ce pot să fac dacă El spune: „Taci şi nu spune nimic“?

Eu l-am luat pe omul acela şi i-am arătat, ce am scris într-o carte, ce mi s-a spus deja de ani de zile.

El a răspuns: „Nu mai înțeleg nimic.“

Eu am spus: „Vezi tu acum?“ Deja atunci mi s-a arătat, cum se va întîmpla. Mulți au privit în această carte de notițe, şi apoi am zis: „Se va întîmpla, în felul acesta.“

El a întrebat: „De ce nu ai spus nimic despre acestea?“

Dar totul trebuia să fie aşa!

Iosif cunoştea contextul, el ştia cui îi aparține copilul acela; şi Maria ştia cui îi aparține; Isus ştia cine este Tatăl Lui. Ce a spus El? „EU trebuie să fiu în ceea ce este al Tatălui Meu.“ Nu în tăierea lemnelor sau confecționare de uşi, ci în ceea ce este al Tatălui Său. EL i-a spus mamei Lui, că i-a venit timpul să facă ceea ce este a Tătălui Său. Dar ce au gîndit ceilalți? Voi ştiți doar ce au de suportat copii nelegitimi.

Dar Dumnezeu se ascunsese pe Sine. Ascultați, Dumnezeu se ascunsese în ceea ce lumea numea a fi necurat, stricat şi nelegitim. Dumnezeu se ascunsese în putrezirea unui bob de sămînță, pentru a produce viață. Ați înțeles aceasta?

Dumnezeu se ascunde într-o femeie simplă de spălătorie sau într-un bărbat obişnuit care merge la lucru cu pachetul de mîncare sub braț, şi care-şi sărută nevasta şi copiii şi le zice la revedere. EL se ascunde poate într-un astfel de bărbat şi face ceva, despre care un episcop nu ştie nimic. Nimeni nu va auzi vreodată, ca înaintea Lui să fie trîmbițat, Dumnezeu singur primeşte onoarea asta este. Cei simpli ascultă şi sînt bucuroşi.

Acum, Dumnezeu se ascunde în simplitatea unui copil, în simplitatea unei familii obişnuite o, Dumnezeule! Dar preoțimea şi bărbații cei mari cu înțelepciunea şi cunoştința lor Irod şi ceilalți din acele zile ei nu au observat nimic. Dumnezeu ascuns în simplitate.

Ioan Botezătorul a venit conform Isaia 40 şi aşa cum ştiți Maleahi 3, 1. Voi puteți să rețineți asta, dacă doriți. Poate ar fi mai bine dacă am citi aceste texte, dacă mai aveți atîta timp: deci citim în Isaia 40, 1-5:

„Mîngîiați, mîngîiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului, şi strigați-i că robia lui s-a sfîrşit, că nelegiuirea lui este ispăşită, căci a primit din mîna Domnului de două ori cît toate păcatele lui. Un glas strigă: ‚Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte şi deal să fie plecate, coastele să se prefacă în cîmpii, şi strîmtorile în vîlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului şi în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit.“

Acum citim Mal. 3, 1:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Şi deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legămîntului pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oştirilor.“

EL vorbeşte şi aici despre Ioan Botezătorul: „Iată, EU trimit pe solul Meu înaintea Mea, care îmi va pregăti calea.“ Isus a spus în Mat. 11, 10:

„Iată trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.“

Cît de minunat, timp de 700 de ani se ştia că un premergător va veni să pregătească calea pentru Mesia. Dar atunci cînd el s-a ridicat într-o astfel de simplitate, ei nu au înțeles. El era fiul unui preot.

Vedeți, cît de neobişnuit a fost aceasta pentru Ioan, să nu-l urmeze pe tatăl lui în slujbă şi să nu studieze într-un seminar. Dar lucrarea lui era mai importantă decît celelalte lucruri.

La nouă ani el a mers în pustie. Apoi s-a întors şi a predicat. Dar ei nu au recunoscut nimic. El era prea simplu pentru pregătirea lor şlefuită; ei nu puteau crede un astfel de om simplu. Ei credeau: „Atunci cînd va veni acest bărbat simplu, se vor înjosi locurile înalte, toate locurile joase se vor ridica, ce este denivelat se va nivela.“ David a văzut şi a spus: „Munții săreau ca mieii şi pomii băteau din palme.“

Ce se întîmplase? Un bărbat cu o barbă lungă, fără nici o pregătire, îmbrăcat cu o piele de cămilă, vine din pustiu, apare în Iudea şi spune: „Pocăiți-vă, pentru că împărăția lui Dumnezeu a venit la voi. Voi pui de năpîrci, să nu vă gîndiți … ,eu fac parte dintr-o organizație anumită.' Dumnezeu este în stare să ridice copii lui Avraam din aceste pietre."

„O, nu se poate să fie el acela, noi ştim că nu el este acela."

Dar el a fost acela. El a curățit drumul.

În felul acesta a fost îndreptat tot ce nu era drept. Astfel au fost coborîte locurile înalte. „Să nu vă gîndiți: ,Noi avem pe Avraam ca tată' să nu începeți cu felul acesta de lucruri, pentru că Dumnezeu este în stare să ridice din aceste pietre copii lui Avraam." Locurile înalte au fost coborîte. O, slavă lui Dumnezeu. Asta este. Vedeți deosebirea? Da.

El spunea ceea ce urma să se întîmple. Dar atunci cînd au venit, ei s-au gîndit: „O da." Ei erau pregătiți să primească tot ce era conform organizației lor. Dar cînd venise lucrarea în felul acesta într-o formă atît de simplă şi conform Scripturii, locurile înalte au fost coborîte, ei nu au vrut s-o primească. Dar ei au fost coborîți.

El le-a spus adevărul fără înfloriturişi i-a scuturat, îndreptîndu-i. El le-a spus: „Voi pui de năpîrci, securea a fost pusă deja la rădăcina pomilor, şi fiecare pom care nu aduce roade bune, va fi tăiat şi aruncat în foc." Şi mai departe: „Eu vă botez cu apă, dar Cel ce vine după mine, este mai mare decît mine şi vă va boteza cu Duh Sfînt şi cu foc. EL are lopata de vînturat în mîna Lui, şi-şi va curăța aria, şi va arde pleava."

Astfel au fost îndreptate lucrurile nedrepte. Dar oamenii nu au înțeles. El era în conformitate cu Cuvîntul; exact cum spunea Cuvîntul aşa de simplu, încît ei au omis evenimentul. Ei nu au văzut nimic. Nu fiți aşa de orbi! Nu fiți aşa de orbi!

Ascultați, ei nu au văzut nimic. El era prea simplu pentru părerea lor generală despre o astfel de persoană, de aceea ei nu l-au băgat în seamă. Ce era? Dumnezeu, care este Cuvîntul. EL s-a ascuns în simplitate, nu într-un preot cu gulerul întors şi cu o pregătire înaltă.

Isus li s-a adresat preoților în problema aceasta. EL a spus: „Ce ați dorit să vedeți cînd ați ieşit", către ucenicii lui Ioan Botezătorul a spus: „Ați ieşit ca să vedeți un om în haine preoțeşti sau în haine albe, un astfel de predicator?" EL a întrebat: „Vreți să vedeți aşa ceva? Nu!" a spus El. „Nu pe cineva din categoria celor ce-i sărută pe copiii mici sau care îi îngroapă pe morți, pentru că ei nu ştiu nimic despre o sabie cu două tăişuri, de care este nevoie pe frontul de luptă.

Ei sînt acolo şi țin cuvîntările lor intelectuale în vreun club. Pentru aceasta ei sînt poate buni. Dar cînd este vorba de luptă, ei nu mai ştiu nimic. Pe aceştia îi găsim în palate regale, ei se țin aproape de cei cu rang mare." Apoi el i-a întrebat: „Pentru ce ați ieşit să vedeți? Ați vrut să vedeți o trestie bătută de vînt încolo şi încoace? Sau pe cineva care ar putea să spună: ,Voi ştiți că acela face parte dintre unitarieni, dar cînd vine încoace la trinitarieni, vă spun ce voi face. Eu mă voi îngriji de el şi …'"

Ioan nu era o trestie legănată de vînt încolo şi încoace. Nu, nu!

Pentru el nu exista nici o momeală, ca să meargă la farisei, saduchei sau la altcineva. În el nu vedeai pe cineva care să fie legănat de vînt încolo şi încoace nu Ioan. Nu, fratele meu, nu el. EL a spus: „Ați ieşit ca să vedeți un prooroc?" Era nevoie de un prooroc care să facă aceasta. Aceasta era dovada unui prooroc. Cuvîntul lui Dumnezeu era în el. Cuvîntul vine la prooroc. El i-a întrebat: „Ați vrut să vedeți un prooroc?" „Da, aşa este."

„Dar eu vă spun, că el era mai mult decît un prooroc." Cum de era acel bărbat mai mult decît un prooroc? El era mesajerul Legămîntului. Desigur că el era acela.

Prin aceasta a fost stabilită puntea de legătură între lege şi har. El era persoana principală în această legăturăL' despre care se vorbea. El a spus: „Dacă ați putea să-l primiți, el este acela despre care a vorbit proorocul: ,Iată Eu vă trimit pe solul Meu înaintea Mea, care să-Mi pregătească calea" (Mal. 3, 1). O, el era aşa de simplu! Dumnezeu se ascunsese în simplitate.

Acum, fiți atenți ce a făcut el. El a predicat, că Hristos va veni şi va ține lopata în mîna Sa. EL va

curăți terenul, va lega toată pleava şi o va arde, dar grîul îl va strînge şi îl va lua în hambarul Său.

Vedeți, el era inspirat. Cînd a venit Isus, El a făcut lucrarea … Chiar şi apostolii aşteptau să vină ceva măreț. „Da, El vine. Asta este tot ce trebuie să se întîmple. O, El va fi puternic; El îi va alunga pe romani de pe fața pămîntului, îi va trimite pe greci de unde au venit, iar pe romani înapoi în țară.“ Dar atunci cînd a venit, El era atît de smerit şi a fost împins încolo şi încoace. Ce era? Dumnezeu se ascunsese în simplitate!

La sfîrşitul vestirii Sale, El a stat acolo şi a spus: „Cine Mă poate învinui de vreun păcat? Nu am făcut Eu tot ce a spus Biblia? Dacă nu am făcut lucrările Tatălui Meu, atunci să Mă condamnați. Dar ce a spus Scriptura că voi face, şi nu am făcut? Necredința este păcat, asta o ştiți. Cine Mă poate acuza? Dacă Eu scot draci prin degetul lui Dumnezeu, atunci arătați-mi ce faceți voi?

Simplitate chiar pînă la moarte, El s-a predat, dar vai, în dimineața aceea a învierii, El a dat totul la o parte, nu-i adevărat, fratele meu? Da, desigur! Bobul de grîu zăcea acolo pecetluit cu viața veşnică în sine, aşteptînd ziua cea mare, despre care vom mai vorbi încă, despre venirea Domnului, pentru ca viața să vină din nou la viață. Noi vom APARE la înviere, şi vom fi ridicați şi adunați la El în văzduh. Dar lepădarea de credință şi tot ce era în jurul ei va fi legat şi ars cu un foc pe care nu-l poate stinge nimeni. Amin. O, nu este minunat!

Ei nu-l băgaseră în seamă Dumnezeu în simplitate. De ce? El nu vorbise nici cel puțin în felul unui duhovnic. El nu a predicat nici măcar ca un predicator. El folosise moduri de vorbire în simplitatea lui Dumnezeu ca de exemplu: „… securea a fost deja înfiptă la rădăcina pomilor.“ El a mai vorbit despre pui de năpîrci, nu ca un dascăl de la seminar, nu ca cei din rîndul doctorilor în teologie. Asta nu a făcut-o. El a predicat ca un om din pădure. El a vorbit despre secure şi despre pomi, despre şerpi, despre grîu, hambare şi multe altele de felul acesta. Eu cred că el nu a fost nici măcar acceptat ca predicator. Eu cred că ei l-au numit pe vremea aceea un „predicator propagandist“, care a stat pe marginea Iordanului. Dumnezeu se ascundea în simplitate în fața înțelepciunii lumii.

Acum vedeți, Isus a spus: „Tată, Îți mulțumesc, că Tu ai ascuns aceasta celor înțelepți şi ai descoperit-o copiilor, celor ce o primesc.“ Dumnezeu se ascunsese în simplitate, în Hristos. Dumnezeu se ascunsese în simplitate în Ioan. Gîndiți-vă numai. Dumnezeu se ascunde înaintea înțelepciunii lumii.

Lăsați-ne să rămînem o clipă la aceasta ceva personal. Gîndiți-vă la timpul în care trăim. Gîndiți-vă numai! Dacă Dumnezeu vine într-un astfel de loc neînsemnat, în care ne aflăm noi, şi îi vindecă pe cei bolnavi, spun cei bogați şi cei mîndri, cei învățați: „Zilele minunilor au trecut, vindecare divină nu mai există.“

Voi puteți să vă amintiți de mesajul despre David şi Goliat, pe care l-am predicat în dimineața aceea, înainte de plecare. Am fost întrebat: „Cum vrei să te întîlneşti tu acolo afară cu lumea aceasta învățată, frate Branham?“ Eu am spus: „Eu nu pot să fac nimic pentru felul în care va trebui să stau în fața lumii. Dumnezeu a spus: ‚Du-te.' Asta este suficient. Acesta este Cuvîntul Lui. EL a făgăduit totul. Ceasul a sosit.“

Atunci cînd Îngerul Domnului, pe care îl vedeți în tablou, a venit jos la rîu în ziua aceea în luna iunie sînt 30 de ani de atunci El a spus: „Aşa cum a fost trimis Ioan Botezătorul …“ (evenimentul a avut loc în fața a 5000 de oameni) „ceasul a sosit, în care mesajul tău se va răspîndi peste lumea întreagă.“

Puteți să vă amintiți şi de critică, a fost cineva din voi acolo …? Eu cred că Roy Shaughter sau cineva din cei ce sînt în seara aceasta aici, îşi aduc aminte de ziua aceea. Poate d-na Spencer sau oricine unii din cei bătrîni trebuie s-o ştie poate George Wright sau altcineva. Voi ştiți, cum era. Dar nu s-au împlinit lucrurile? S-au împlinit. Dar în ciuda confirmărilor din mijlocul nostru, mulți au respins şi au spus: „Este doar o vindecare închipuită.“ Dar Dumnezeu intervenise şi trimisese un animal bătrîn care a fost vindecat pe loc prin puterea lui Dumnezeu.

Odată am şezut cu frații Woods împreună, noi ştiam despre adevărul confirmat a lui Dumnezeu.

Noi am fost împreună în dimineața respectivă, într-o barcă. În ziua premergătoare, Duhul Sfînt a zis, că li se va arăta strălucirea (mărirea) lui Dumnezeu. Deasupra apei plutea un peşte mort. În timp ce mă aflam în barca respectivă, Duhul Sfînt a venit jos, eu m-am ridicat şi i-am vorbit peştelui care zăcuse deja mort o jumătate de oră deasupra apei; din cauza cîrligului ieşise interiorul afară pe gură, însă viața se întoarse imediat în acel peşte care ne părăsise înotînd sănătos ca şi ceilalți peşti. Ce este? Dumnezeu se ascunde în simplitate.

Dumnezeu este în stare să scoată din pietre copii lui Avraam, El este în stare să vindece un animal bolnav, un peşte sau altceva. Cînd aduce El mesajul Său, iar oamenii totuşi nu cred, atunci Dumnezeu poate să vindece demonstrativ un animal. Dumnezeu poate învia o femeie moartă, un animal mort. EL poate să facă ce este în planul SĂU.

Ce mustrare pentru această generație! Ei se împiedică de lucrarea Lui şi se ceartă, spunînd: „Tu nu ai făcut asta sau alta"; Dumnezeu trimite însă un animal simplu aici. Ce mustrare! Ce era? Dumnezeu în simplitatea Sa se arată în măreția Sa. O, ce mustrare pentru bărbații acestei generații din cauza necredinței lor.

Acum ei se gîndesc aşa cum s-au gîndit întotdeauna că lucrurile ar trebui să se desfăşoare aşa cum şi le-a închipuit cineva, de exemplu dacă există vindecare divină … Aşa cum mi-a spus un catolic, pentru fiul căruia am intervenit cu ceva la Houston (el încălcase cu ceva legea): „Acum, dacă există un dar dumnezeiesc, atunci ar trebui să vină prin biserica catolică."

Metodiştii credeau că totul trebuie să vină prin comunitatea lor, penticostalii credeau că trebuie să se întîmple prin biserica lor dar aceasta nu a venit prin niciuna din acestea. Totul a venit în puterea învierii lui Isus Hristos. Desigur că o face El. Fiți numai atenți. Să n-o lăsați să treacă pe lîngă voi. Rețineți-o în inimile voastre şi gîndiți-vă asupra acestor probleme. Dar ei credeau că totul trebuie să vină în felul gîndit de ei, prin denominațiunea lor. Dacă nu se întîmplă în felul acela, atunci nu este de la El. Atunci ei o numesc a fi filozofie sau de la satana. Ei spun că nu ar fi de la Dumnezeu, pentru că dacă ar fi de la Dumnezeu, ar fi trebuit să vină aşa cum s-au gîndit ei, aşa cum au tîlcuit-o ei.

Acelaşi lucru era pe timpul lui Isus cu fariseii. Lucrarea nu urma să se întîmple conform închipuirii lor. Dacă Dumnezeu l-a trimis pe Mesia, atunci ei îşi închipuiseră deja totul dinainte, cum ar trebui să fie. Dar pentru că totul a venit altfel, decît cum s-au gîndit ei, atunci El nu a fost Mesia pentru ei. EL a fost cel lepădat, cel născut nelegitim. EL era Belzebub. Dar în realitate Dumnezeu se ascundea în simplitate.

„Solul dinaintea Lui trebuie să fie un om şcolarizat", s-au gîndit ei cu siguranță, fără îndoială ei au socotit astfel. De fiecare dată cînd ordinau predicatori şi îi trimiteau în misiune, pentru a-i pocăi pe alții, ei s-au gîndit, că probabil unul din trimişii lor va fi solul care trebuie să pregătească drumul. Dar Dumnezeu l-a trimis în pustiu, unde nu existau seminare şi alte lucruri; Dumnezeu se ascunsese în smerenie şi simplitate.

Acum aşteptați! În încheiere, lăsați-ne să spunem ceva: să respingi mesajul simplu al lui Dumnezeu … a-l respinge felul simplu al lui Dumnezeu înseamnă a fi distrus pentru totdeauna. Acum, noi am vorbit atît de mult despre aceasta, cît de simplu este totul, şi ceea ce gîndesc oamenii, cum rîd, cum judecă şi cum procedează, făcînd totul după placul lor. Dar respingerea înseamnă despărțire definitivă de Dumnezeu.

Acei ce nu au ascultat mesajul lui Noe în zilele acelea, au murit. Isus a mers la ei şi a predicat celor ce erau în lanțurile întunericului, după moartea Sa, înainte de înviere. El a intrat în iad şi a predicat duhurilor care erau în închisoare, care nu se pocăiseră în timpul harului din zilele lui Noe, cînd li s-a predicat un mesaj simplu printr-un bărbat simplu. Precis le-o fi spus: „Noe a predicat că Eu voi veni, iar acum sînt aici." Nu-i aşa?

Aici se aflau cei ce nu ascultaseră de mesajul simplu al proorocului. Moise primise însărcinarea sa în pustiu de la Dumnezeu, el a fost confirmat ca fiind corect de stîlpul de foc. Ei au fost scoşi afară în pustiu, dar apoi ei au încercat să facă o organizație. De aceea ei au murit în pustiu toți au murit, cu

excepția celor doi bărbați: Iosua şi Caleb. Fariseii de atunci erau aşa de orbi şi nu puteau să vadă. Ei priveau înapoi şi spuneau: „Părinții noştri au mîncat mană din pustie."

Isus însă le-a spus: „Ei au murit cu toții."

Atunci mulți au văzut mărirea lui Dumnezeu; ei umblau în lumina timpului lor. Ei umblau în lumină în lumina stîlpului de foc, în prezența puterii Sale. Ei umblau prin locuri, călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Ei mîncau mana care cădea din cer, pe care Dumnezeu le-o pregătise, şi totuşi ei s-au dus în pierzare şi în iad. Toți sînt morți, şi dacă priviți Cuvîntul acesta mai bine, asta înseamnă a fi despărțit pentru totdeauna de prezența lui Dumnezeu. Ei au murit cu toții.

Fiecare, care l-a respins pe Isus, a mers în pierzare. Vedeți ce vreau să spun?

Să respingi simplitatea lui Dumnezeu. Aici nu merge, ca să spuneți: „Am făcut doar o greşeală." În felul acesta nu merge! Dumnezeu nu va recunoaşte aceasta, voi v-ați dus pentru totdeauna. Noi ar trebui să ne gîndim acum cu seriozitate asupra lucrurilor. Ceea ce face Dumnezeu, trebuie să fie confirmat de către El în mod drept. Dacă se întîmplă aceasta, atunci este Cuvîntul Lui. Ce este însă cu cei ce l-au respins pe Moise, pe Ilie, pe Ioan apoi pe Domnul Isus pe vremea lor?

Aici aş vrea să vă spun ceva şi sper să nu vă rănesc. Vedeți, nu demult am fost chemat la Houston, Texas, pentru a scrie o cerere de grațiere … Eu am strîns cîțiva oameni, le-am predicat şi i-am rugat să semneze cererea de grațiere pentru un băiat şi o fată. Voi ştiți doar în ce greutăți au ajuns ei (cred că ați citit problemele lor în ziar), este vorba de fiul adoptiv al domnului Iris.

Domnul Iris este cel ce făcuse clişeul cu Îngerul Domnului, pe care l-ați văzut cu toții el este romano-catolic, iar soția lui este evreică.

El s-a însurat cu fata aceasta evreică ei nu vorbiseră niciodată despre religie şi astfel de lucruri, şi Ted Kipperman era cu el în acelaşi timp în afacerea cu studioul Douglas. El a fost de față cînd dr. Best de la comunitatea baptistă, i-a pus fratelui Bosworth pumnul sub nas, i l-a scuturat şi a spus: „Fă-mi o poză, în timp ce fac asta." El a spus: „Eu voi pune poza acestui bătrîn în camera mea de studiu ca amintire la vindecarea divină."

Înainte de a mă duce la Houston, Texas, Domnul îmi spusese să mă duc acolo eu am fost acolo în Numele Domnului. Voi toți ştiți despre discuție şi despre lucrurile care s-au întîmplat acolo. Voi ați citit în cărți ce s-a întîmplat acolo. Şi în seara aceea am încercat să înaintez în smerenie. Dar ei au spus: „Voi sînteți doar un grup de neştiutori. Nici nu există oameni care cred în vindecarea divină şi în toate aceste lucruri. Voi sînteți doar un grup de înapoiați."

Ei nu ştiau că Dumnezeu lucrează în simplitate. Cineva spunea: „Acest om nu are nici o diplomă de la şcoala generală." El însuşi era şlefuit cu decorații ale învățaților, gîndindu-se că el îl va încuia pe fratele Bosworth. Dar cînd s-a ajuns la Cuvînt, el nu a fost în stare nici cu a zecea parte să se întîlnească pe baza Cuvîntului.

Fratele Bosworth ştia unde se află. Mulți din oamenii lui care şed aici, au fost prezenți la conversația publică. Adversarul stătea acolo şi ne bîrfea, spunînd: „Voi sînteți doar un grup de neştiutori." Mai departe el spunea: „Oamenii care gîndesc normal, nu cred aşa ceva."

La aceasta fratele Bosworth a răspuns: „Un moment vă rog, cîți oameni din acest oraş … (erau ca. 30.000 de oameni în sală) se duc la comunitatea baptistă şi pot dovedi cu un certificat de la medic, că au fost vindecați prin puterea lui Dumnezeu, de cînd predică fratele Branham în acest loc? Ridicați-vă vă rog în picioare." Circa 300 de persoane s-au ridicat în picioare. Fratele Bosworth a arătat spre ei şi a întrebat: „Ce este cu ei?"

Vedeți asta era. Dumnezeu s-a ascuns în simplitate. La aceasta adversarul a spus: „Aduceți-l aici pe vindecătorul divin. Să văd cum hipnotizează el pe cineva, apoi ar trebui să verific problema încă un an."

Ted Kipperman şi domnul Iris erau acolo; el, care a făcut acest film, a spus: „Domnul Branham nu este altceva decît un hipnotizor. Eu am văzut o femeie cu o guşă mare." El a mai spus: „El a hipnotizat-o, iar în ziua următoare cînd am vorbit cu ea, nu mai avea guşa." El a zis: „Omul acesta o

hipnotizase.“

O, el m-a batjocorit foarte mult. El zicea că ar trebui să fiu gonit afară din oraş, iar el ar fi cel mai potrivit pentru a face acest lucru. Au fost titluri cu litere mari în ziarul „Houston Chronicle.“

Eu nu am zis nici un cuvînt. Eu am fost acolo ca să fac ceea ce este al Tatălui meu de aceea am rămas pe Cuvînt ca să execut lucrarea. EL mă trimisese acolo.

În seara cînd m-am dus acolo, am spus că nu sînt un vindecător divin. Dacă cineva spune că eu aş fi spus aşa ceva, acela se înşeală. Eu am spus: „Eu nu doresc ca cineva să mă numească vindecător divin.“ Eu am spus mai departe: „Dacă dr. Best predică salvarea divină, atunci sigur nu vrea ca cineva să-l numească salvator divin. Dacă eu predic vindecarea divină, eu la fel nu doresc să fiu numit vindecător divin.“ El a răspuns că el nu este un salvator divin. Desigur că el nu este, dar tot atît de puțin sînt eu un vindecător divin, dar „prin rănile Lui sîntem vindecați.“ Asta doresc eu să le arăt oamenilor. Dar el a răspuns: „Asta este o nebunie.“ Voi ştiți cum s-a discutat încolo şi încoace.

Eu am spus: „Dacă prezența şi darul lui Dumnezeu şi Îngerul Domnului stau în această problemă atunci totul poate fi dovedit.“ Chiar în momentul acela, a venit un vîrtej de vînt. După aceasta răspunsul meu a fost: „Acum nu trebuie să mai spun nimic. EL a vorbit deja pentru mine.“ Apoi am plecat de acolo.

Eu am părăsit Houstonul, oraşul cel mare unul dintre cele mai frumoase oraşe pe care le avem în țară. Acum cînd am fost din nou acolo, simțeam o ruşine pentru oraş. Străzile erau murdare. Am văzut locurile de pe Texas-Avenue, apoi ne-am dus la Rice Hotel, în care se cazau şi stelele filmului. Apoi am coborît la cafenea tavanul aproape cădea jos, tencuiala căzuse deja, iar mizeria era pretutindeni. Pe deasupra mai domnea şi o încurcătură mare printre predicatori, cum nu am mai auzit niciodată în viața mea.

De ce? A respinge lumina, înseamnă să mergi în întuneric. Asta i-a adus pe copiii ei pe calea morții. Dar Dumnezeu a venit jos în simplitate şi S-a descoperit, dar El a fost respins, deşi El S-a arătat în simplitate. Ei au făcut acolo filmul care a devenit cunoscut în toată lumea. Chiar şi oamenii de ştiință spuneau, că aceasta ar fi singura arătare supranaturală care a fost fotografiată vreodată în istoria lumii. Poza este expusă la Washington D.C. în sala de ştiință religioasă. Asta este simplitatea descoperită. Vedeți Dumnezeu se ascunde în simplitate, apoi se descoperă pe Sine în slava Sa.

EL s-a ascuns în moartea lui Hristos, apoi S-a descoperit pe Sine în înviere. O, ce minunat! La acestea nu există sfîrşit. Am putea continua şi vorbi despre diferite contexte. Vedeți acum totul? Cine poate tăgădui raza soarelui; poate vrea cineva să meargă în pivniță şi să-şi închidă ochii în fața luminii?

Să nu uitați: înainte de a fi greşiți, trebuie mai întîi să respingeți ceea ce este adevărat. Dacă refuzați să vă deschideți ochii, veți trăi mai departe în întuneric. Dacă refuzați să priviți toată problema, cum vreți s-o vedeți vreodată? Priviți la lucrurile simple. Totul depinde de lucrurile mărunte, pe care încercați să le faceți.

Acum priviți încoace. Lăsați-mă să vă mai spun: în Mat. 11,10 El a spus: „Iată, trimet înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.“ El era cel pe care l-a trimis înaintea Sa. Era simplitate.

EL a spus: „Fiul Omului merge la Ierusalim şi va fi dat în mîinile păcătoşilor, iar ei Îl vor ucide. EL va muri şi va învia din nou a treia zi.“ EL a zis: „Să nu spuneți nimic despre ceea ce ați văzut.“

Apoi au spus ucenicii către El ucenicii care au umblat cu Ioan care au mîncat cu El şi se aşezaseră împreună, întrebau acum: „De ce spun învățătorii, că mai întîi trebuie să vină Ilie? TU spui că mergi şi vei fi răstignit şi apoi vei învia; TU eşti Mesia, aşează-Te pe tron.“ Acum de ce spun cărturarii, că Ilie trebuie să vină mai întîi? Foarte simplu, pentru că Scriptura spune că el va veni înaintea lui Hristos.

EL le-a răspuns: „El a fost deja, iar voi nu l-ați recunoscut.“ Cine erau cei cu care vorbea El? Ucenicii.

Acum am să vă rănesc puțin, dar eu nu am intenția aceasta. Numai cîteva minute încă, ca să mă înțelegeți. Vedeți, de ce … Bărbații care au umblat cu Isus, întrebau: „De ce zice Scriptura, că mai întîi trebuie să vină Ilie?“ Ei erau întorşi prin slujba lui Ioan şi nu ştiau cine era el, conform Scripturii. De ce reproduceau cărturarii ceea ce spunea Scriptura? Vedeți ce vreau să spun? Scriptura spune: „Ilie trebuie să vină mai întîi.“ Ucenicii care umblau cu El, puneau această întrebare: „De ce spune Scriptura, că el trebuie să vină mai întîi, înainte de a fi totul restituit?“ Lucrurile au avut loc, dar poate numai pentru o jumătate de duzină de oameni. Vedeți, asta a fost totul. Ei erau cei ce trebuiau să primească aceasta. Ei erau aleşi pentru aceasta, ca să le vadă.

Isus spunea: „El a fost deja, iar voi nu l-ați recunoscut.“ Dar el a făcut ceea ce spunea Scriptura, că va face. Restituirea a avut loc în acei ce l-au primit şi l-au crezut. El a făcut exact ceea ce a prezis Scriptura despre el. Dar ei s-au purtat cu el aşa cum a prezis Scriptura, El venise şi ei nu au recunoscut lucrarea. Sînteți pregătiți?

Eu vreau să vă şochez puțin. Răpirea va avea loc în acelaşi fel. Va fi atît de simplă fără îndoială va avea loc în acelaşi fel. Răpirea va avea loc într-o zi obişnuită şi nimeni nu va şti ceva despre acest eveniment.

Acum, să nu plecați, ci observați puțin aceste lucruri. Eu voi ajunge imediat la sfîrşit. Răpirea va avea loc într-o astfel de formă simplă. Apoi vor veni judecățile, ei Îl vor vedea pe Fiul Omului şi vor spune: „Nu ar trebui să primim mai întîi cutare şi cutare lucru … Nu trebuia să vină mai întîi Ilie pentru noi? Şi nu trebuia să vină mai întîi răpirea?“

Isus va spune: „Totul a avut loc iar voi nu ați ştiut nimic.“ Dumnezeu în simplitate.

Săptămîna aceasta vom avea o introducere mai adîncă în învățătura despre aceste teme. Observați: răpirea va fi atît de simplă, numai puțini vor face parte din Mireasă. Nu vedeți cum procedează cărturarii de azi cu această problemă? Ei au făcut deja planuri, schițe, previziuni despre aceasta; ei vorbesc despre zece milioane de oameni care vor merge în sus, ei sînt cu toții metodişti dacă o promite un predicator metodist; ei sînt cu toții penticostali, dacă o învață un predicator penticostal. Dar prin aceasta, problema nici nu a fost atinsă.

Poate că unul va fi din Jeffersonville el va fi înregistrat ca dispărut. Se va spune: „Doar nu putem şti …“ Restul oamenilor nici nu va afla ceva. Unul poate fi răpit din Georgia, unul din Africa. Să luăm doar un exemplu, că vor fi răpiți 500 de oameni care trăiesc acum şi vor fi transformați asta nu va fi Biserica în întregime, asta va fi doar Mireasa. Nu Biserica ci numai Mireasa. Biserica va apare cu miile, dar abia după a doua înviere. Aceştia nu vor învia, pînă la trecerea celor o mie de ani. Ei nu fac parte din Mireasă. Dacă 500 de oameni ar părăsi pămîntul în minutul acesta, lumea nu ar şti nimic.

Isus a spus: „Doi vor fi într-un pat, unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat.“ Asta înseamnă, că aici va fi noapte. EL a mai spus: „Doi vor fi în cîmp …“ (cealaltă parte a pămîntului) „… unul va fi luat, unul va fi lăsat.“

„Cum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi cînd va veni Fiul Omului.“

Gîndiți-vă numai, totul va continua aşa mai departe. Mesaje fanatice vor circula printre oameni. Primul lucru pe care îl vor spune, este: „Predicatorul a plecat undeva şi nu s-a mai întors. Se spune că a plecat … ştii tu ce s-a întîmplat?“ Se va spune: „Eu cred că cineva a chemat-o pe fata aceea tînără undeva. Poate a răpit-o cineva şi a aruncat-o în rîu.“ Ei vor fi dezorientați.

Nouăzeci şi nouă de procente nu vor şti ce s-a întîmplat. Se va spune: „Fata aceasta a dispărut. De ce? Eu nu pot să înțeleg. Ea nu a făcut niciodată aşa ceva.“

Şi cînd ei vor spune mormintele se vor deschide cum se vor deschide mormintele? Eu nu am timp acum să intru în amănunte aşa cum o doresc. Eu încerc să vă arăt acum doar simplitatea lui Dumnezeu. Poate că din elementele din care este compus corpul omenesc, va rămîne doar o lingură de cenuşă. Asta poate va fi aşa. Dar voi veți apare în viața duhovnicească.

Dumnezeu va pronunța, iar răpirea va avea loc. Evenimentul nu va avea loc în felul, ca îngerii să vină jos şi să dezgroape morții. Ce este? Acest trup este născut în păcat, dar atunci va apare un trup

nou, după chipul şi asemănarea Lui. Dacă am primi doar un trup ca acesta, ar trebui să murim din nou. Nimeni nu poate spune: „Mormintele se vor deschide, morţii vor ieşi"; asta este adevărat, dar nu va avea loc în felul cum ziceţi, că mormintele vor fi deschise. Nu va fi aşa. Va fi o taină este adevărat pentru că El a spus, că va veni ca un hoţ noaptea.

EL ne-a spus deja. Răpirea va avea loc; apoi vor veni judecăţile păcate, dureri, boli şi tot felul. Oamenii vor stiga, ca moartea să-i elibereze de judecăţile groaznice. „Doamne, de ce a venit această judecată peste noi?", se vor întreba oamenii, „nu ai spus Tu, că mai întîi va avea loc răpirea?"

EL va răspunde: „Evenimentul a avut deja loc, iar voi nu aţi ştiut nimic." Dumnezeu s-a ascuns în simplitate.

Da, evenimentul va avea loc, fără ca s-o ştiţi. De ce nu cred credincioşii aceste semne simple ale venirii Sale? Ei aşteaptă toate aceste lucruri care sînt scrise în Scriptură: ca luna să se transforme, soarele să-şi piardă lumina şi multe alte lucruri care vor avea loc.

O, dacă am avea numai timp! Eu mai am aici cîteva notiţe, ca să vă arăt cînd vor avea loc aceste lucruri. Eu sper că o să vorbim mai mult despre această temă la deschiderea peceţilor. Evenimentul va avea loc, fără ca să luaţi aminte. Vedeţi cum este. Dacă Îngerul Domnului ne va rupe peceţile, să nu uitaţi, că totul este pecetluit cu cele şapte tunete tainice.

De ce nu pot oamenii să creadă simplitatea unui grup smerit de oameni şi glasul semnului lui Dumnezeu? De ce ei nu pot crede? Totul este aşa, cum a fost întotdeauna. Cuvîntul adevărat al lui Dumnezeu a fost descoperit. Ei sînt prea înţelepţi şi prea şcoliţi ca să creadă Cuvîntul simplu scris. Ei vor să aibe propria lor tîlcuire adăugată şi spun: „Nu se înţelege aşa, nu înseamnă asta."

Ascultaţi, pot să mai spun repede ceva? Chiar şi vedenile pe care le-a dat Dumnezeu în locul acesta, au fost înţelese greşit. Acesta este motivul pentru care mă auziţi spunînd pe benzi: „Să spuneţi numai ceea ce este pe benzi. Spuneţi, ceea ce a spus vedenia."

Acum, dacă sînteţi trezi cu adevărat, veţi vedea ceva. Eu nu cred că trebuie s-o ţin în mîini şi să v-o arăt. Este aici. Cei învăţaţi şi înţelepţi vor pierde ocazia aceasta. Vedeniile simple care sînt descoperite într-o astfel de simplitate, trec peste capetele oamenilor.

Vedeţi, eu am văzut vedenii şi v-am spus că eu va trebui să mă duc în singurătate. Voi ştiţi cîţi s-au poticnit de aceste cuvinte. Dumnezeu însă m-a trimis pentru un scop anume în acel loc. Eu am venit înapoi şi v-am explicat înţelesul celor întîmplate. Mie mi s-a arătat că mama mea va muri şi alte lucruri. Eu am venit înapoi şi v-am spus toate acestea, înainte de a se întîmpla. S-a întîmplat aşa cum le-a spus El dinainte.

Dacă ne întoarcem la Ioan: el s-a ridicat şi a spus: „Eu nu sînt Mesia, ci numai glasul Celui ce strigă în pustie." Apoi ucenicii au întrebat: „De ce spun cărturarii, că mai întîi trebuie să vină Ilie?"

Simplitatea lui Dumnezeu trece deasupra capetelor oamenilor.

Lăsaţi-mă să mai adaug ceva, iar cu ajutorul lui Dumnezeu vom ajunge la sfîrşit. Noi vom intra în această problemă. Îmi pare rău că trebuie să repet deseori. Îmi pare rău că v-am reţinut atît de mult, pentru că în cîteva ore vom veni din nou aici.

Vedeţi, lăsaţi-ne să luăm o picătură de cerneală neagră. Şi cerneala este pentru un scop anumit. Cu cerneală poţi scrie o cerere de graţiere într-o închisoare; tot cu cerneală se poate scrie o eliberare pentru cineva din camera morţii, nu-i aşa?

Cu aceasta Ioan a putut să scrie cap. 3 vers. 16, pentru a face de cunoscut salvarea sufletului meu, dacă eu cred, nu-i aşa? Tot cu aceasta se poate scrie actul meu de deces; poate fi scrisă condamnarea mea înaintea unui tribunal. Cerneala are un scop. Aşa este? Să ne uităm la o picătură de cerneală şi să vedem, de unde vine. Noi ştim, că este cerneală; este compusă din chimicale şi devenită cerneală neagră. Dacă ajunge o picătură pe îmbrăcămintea voastră, aveţi o pată.

Dar noi am produs şi o soluţie pentru curăţire. Voi gospodinelor, folosiţi această soluţie de curăţire. Dacă las o picătură de cerneală în această soluţie, ce se întîmplă cu cerneala? Prin soluţia de curăţire, cerneala este dizolvată, încît nu mai găsim nici culoarea ei, nici pata.

Acum, o parte a soluției de curățire este apă, deci hidrogen şi oxigen. Amîndouă hidrogenul şi oxigenul sînt periculoase pentru explozie, iar altfel hidrogenul şi oxigenul sînt de fapt cenuşă. Dar împreună aveți apă; apă şi oxigen. Mergeți înapoi şi vedeți compoziția.

Eu nu cunosc formula chimică şi nici nu îndrăznesc s-o exprim, că poate este vreun chimist aici printre noi. Eu vreau doar să explic în felul meu simplu, cu încrederea că Dumnezeu se va descoperi prin aceasta.

Vedeți, au am pus o picătură de cerneală în această soluție. Ce s-a întîmplat? Imediat a dispărut acest punct negru. Voi nu-l puteți regăsi, chiar dacă ați încerca. A dispărut. Niciodată nu veți mai găsi această picătură. Ce s-a întîmplat? Voi nu vedeți ca ceva din compoziție să mai apară. De ce nu? S-a dizolvat totul. Ştiința ar spune: „S-a întors în starea ei originală."

Dacă este o substanță creată, atunci trebuie să fie chemată la existență de către creator. Nici voi nu şedeți aici din întîmplare, eu nu vă rețin aici din întîmplare atîta timp, pentru că paşii celor drepți sînt hotărîți de Domnul. Noi avem un motiv pentru care stăm aici. Noi avem un motiv ca să credem. Acum priviți-l pe om înaintea căderii în păcat. După ce omul păcătuise, s-a despărțit de Dumnezeu şi a străpuns marea prăpastie; el s-a supus morții pe partea aceasta. După ce a părăsit starea aceea, i-a fost imposibil să se întoarcă. Vedeți, exact nu există nici un drum înapoi pentru el.

Dumnezeu luase apoi sîngele unei oi sau unui țap în locul lui. Chiar şi jertfa lui Abel mărturiseşte aceasta, care a fost adusă dincoace de această prăpastie. De partea cealaltă, omul este un fiu de Dumnezeu. El este o creațiune a lui Dumnezeu, el este un moştenitor al pămîntului. El poate determina starea naturii; el poate chema lucrurile la existență. De ce? El însuşi este un creator. El este o creațiune a lui Dumnezeu.

Dar după ce a străpuns el această prăpastie, s-a despărțit de înfierea sa. El este un păcătos din naştere. El este predat domniei şi în mîinile lui satan, Dumnezeu însă a primit jertfa sîngelui. Dar sîngele oilor şi a țapilor nu putea să ne despartă de păcat, sîngele lor a acoperit doar păcatele.

Dacă eu aş avea o pată roşie pe mînă şi aş acoperi aceasta cu ceva alb, această pată ar mai fi totuşi acolo. Vedeți, pata ar mai fi încă acolo. Dumnezeu are o soluție de albit pentru păcat, adusă din ceruri. Este sîngele Fiului Său, pentru ca păcatele noastre, pe care le mărturisim, să poată cădea în această soluție a lui Dumnezeu. Încercați s-o regăsiți! Culoarea păcatului dispare prin Mijlocitor, în tot timpul, pînă la lovirea acuzatorului satan care va rămîne cu această sarcină, pînă în ziua judecății.

Ce se întîmplă însă cu fiul? EL vine din nou în părtăşie cu Tatăl. EL stă acolo de partea cealaltă a prăpastiei, fără nici o amintire despre păcat, care vorbeşte împotriva lui. Nu mai există nici o condamnare. Nici o pată nu mai poate fi văzută în această soluție. El este liber! Aleluia! Aşa cum s-a dizolvat picătura de cerneală în acea soluție şi nu mai poate fi găsită.

Dacă păcatul a fost mărturisit, iar omul respectiv a fost scufundat în sîngele Domnului Isus Hristos, chiar şi simptomele vechi sînt omorîte. Orice părticică a păcatului cade înapoi pe satan şi rămîne asupra lui pînă în ziua judecății, cînd el va fi aruncat în lacul de foc, conform destinației sale veşnice. Prăpastia a fost învinsă şi acolo nu-şi va aminti nimeni de aceasta. Omul stă drept şi iertat, ca un fiu de Dumnezeu. Simplitate!

Moise sub acoperirea sîngelui de animale, cu mărturia lui față de Cuvîntul lui Dumnezeu a dovedit că el era slujitorul lui Iehova, încît Dumnezeu l-a putut lua pe acest om simplu ca să-i pună cuvintele Sale în gura lui. El umbla ca un om simplu, iar Iehova îi vorbea prin vedenii. El a mers şi a întins mîna spre est … să nu uitați, Dumnezeu îi vorbise. A fost gîndul lui Dumnezeu. Dumnezeu se foloseşte de oameni. Dumnezeu îi vorbise aşa este.

EL a spus: „Du-te şi întinde-ți mîna cu toiagul spre est şi spune: ‚Muşte … '"

Moise s-a dus, sub acoperirea sîngelui de animale, a luat toiagul, l-a ridicat spre est şi a spus: „AŞA VORBEŞTE DOMNUL, să vină muşte la existență!" Ei nu auziseră niciodată de muşte. El s-a dus înapoi el vorbise Cuvîntul. Mai întîi a fost un gînd, acum era vorbit, adică exprimat. APOI A

FOST CUVÎNTUL LUI DUMNEZEU. Cuvîntul vorbit prin buze omeneşti printr-un om simplu sub acoperirea sîngelui de animale.

Mai întîi poate s-a văzut o muscă verde, dar ştiți, imediat după aceea, erau cîteva kg pe metru pătrat. Ce era? Era Cuvîntul lui Dumnezeu vorbit prin Moise ca creator, pentru că sub sînge, Moise stătea în prezența lui Dumnezeu; cuvintele lui nu erau cuvintele lui.

„Dacă rămîneți în Mine, iar cuvintele Mele rămîn în voi, atunci puteți să cereți orice, şi vi se va da." Cum stă biserica?

Apoi a spus să vină broaşte. În toată țara nu era o broască, dar în timp de o oră, locurile erau pline de broaşte. Ce era? Era Dumnezeu, Creatorul, care se ascunsese într-un om simplu.

Acum aş dori să vă întreb ceva. Dacă sîngele unui taur sau unui țap a fost folosit ca o soluție de albire care putea să acopere păcatele, dacă acesta era în stare să-l aducă pe un om în această poziție, pentru a vorbi Cuvîntul creator al lui Dumnezeu, chemînd muşte la existență, atunci de ce vă poticniți de soluția vindecătoare a sîngelui lui Isus Hristos care poate să cheme veverițe la existență sau alte lucruri?

Să nu faceți asta! Să nu vă poticniți de simplitate. Credeți, că El rămîne Dumnezeu. O, El a iertat păcatele. O, cum aş dori, să mai vorbesc despre textul din Mar. 11, 23:

„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: ‚Ridică-te şi aruncă-te în mare', şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce va zice se va face, va avea lucrul cerut."

Ah, eu mai am aici încă trei, patru pagini, dar noi trebuie să ne oprim aici … Dumnezeu se ascunde în simplitate. Nu o vedeți? Ceva nu corespunde. Undeva este ceva pe dos. Dacă Dumnezeu a făcut o astfel de expunere, El nu poate minți. EL a dat făgăduința. EL se ascunde în simplitate. Totul este aşa de simplu, încît cei învățați şi cărturarii spun: „O, este numai telepatie", sau altceva.

Dumnezeu poate să pătrundă în timp şi să vă spună exact ceea ce s-a întîmplat atunci, la fel, ceea ce veți deveni în viitor. Totul prin soluția de albire a sîngelui Domnului Isus Hristos, care poate lua un păcătos şi să-l pună în această soluție, pînă cînd poate sta neprihănit în prezența lui Dumnezeu.

„Dacă rămîneți în Mine şi cuvintele Mele rămîn în voi, atunci rugați-vă pentru orice, şi vi se va da."

„Cine crede în Mine, va face şi el aceleaşi lucruri pe care le-am făcut Eu." Isus a spus: „De ce Mă condamnați, nu este scris în legea voastră, că acei cărora le-am vorbit Cuvîntul, adică proorocii, au fost numiți dumnezei? Cum puteți să Mă condamnați, dacă Eu spun că sînt Fiul lui Dumnezeu?" Ei pur şi simplu nu au văzut. Ei au pierdut momentul, ca să vadă!

Acum, comunitate, în mesajele următoare să nu pierdeți ocazia de a vedea. Recunoaşteți ziua în care trăim. Gîndiți-vă că sîngele lui Isus Hristos anulează păcatele noastre, le îndepărtează de la noi, şi acestea nu mai există în amintirea lui Dumnezeu. Toate păcatele au dispărut.

„Păcatul a lăsat o pată în urmă,
dar El a spălat-o albă ca zăpada
Acum înaintea tronului Său,
eu stau desăvîrşit prin har."

Ah! Cum pot să fiu desăvîrşit? Cum pot să fiu desăvîrşit? Din cauza sîngelui nu din cauza mea, dar sîngele acesta stă între Dumnezeu şi mine. Eu l-am acceptat … Eu sînt un păcătos, dar El a îndepărtat totul. Este Dumnezeu. Soluția stă la mijloc, pentru a omorî păcatele. Dumnezeu mă vede aşa de alb ca apa din soluție. Păcatul a dispărut, şi nu ne mai poate ajunge, pentru că acolo există o jertfă.

Cum stăm cu credința noastră, şi cu primirea Cuvîntului simplu al lui Dumnezeu? Ceea ce a spus Dumnezeu luați-L pe El conform Cuvîntului Său. Dumnezeu se ascunde acum în simplitate, într-un grup simplu, dar într-o zi se va descoperi El însuşi, aşa cum a făcut-o El şi în zilele trecute. ÎL iubiți?

„Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,
Pentru că El m-a iubit mai întîi

Şi a răscumpărat mîntuirea mea
Pe crucea de lemn de pe Golgota."

ÎL iubiți? O, El este minunat. Eu sper şi am încrederea, că mesajul va scoate la lumină pentru ceea ce a fost trimis, ca să nu mai urmăriți lucruri împodobite ci să-L vedeți pe Dumnezeu în mărirea Sa. Dar urmăriți, cît de smerit este totul. Apoi Îl veți vedea pe Dumnezeu. Să nu-L căutați în …

Să nu uitați prieteni, să nu urmăriți lucruri mari … Voi ziceți: „Dar Dumnezeu vorbeşte despre lucruri mari. Va veni un timp cînd se vor întîmpla lucruri mari." Dar totul va fi aşa de smerit, încît ei pierd ocazia să vadă lucrurile şi merg mai departe.

Poate vă veți întoarce privirea şi veți spune: „Dar aşa ceva nu s-a întîmplat niciodată …" dar lucrurile au trecut peste capetele lor, şi ei nu au văzut nimic. Totul este aşa de simplu. Dumnezeu locuieşte în simplitate şi se descoperă în mărirea Sa. Ce Îl face pe El aşa de mare? Faptul că El se poate face aşa de simplu.

Un bărbat mare şi onorabil nu se poate prezenta aşa de simplu, el trebuie să se poarte conform stării lui. Vedeți numai, în cazul acesta, un astfel de om nici nu este suficient de mare. Dacă el ar fi suficient de mare, atunci el ar veni jos şi s-ar smeri.

Aşa cum a spus bărbatul acela sfințit din Chicago, despre un alt bărbat care era aşa de învățat, însă după cuvîntarea lui, a coborît cu capul aplecat şi abătut. El a spus: „Dacă omul acela s-ar fi urcat aşa cum a coborît, atunci el ar fi coborît aşa cum s-a urcat." Aşa este.

Smeriți-vă singuri. Fiți doar atenți. Să nu încercați să fiți deosebiți, iubiți-L simplu pe Isus. Spuneți: „Doamne, dacă în inima mea mai este falsitate sau altceva ce este pe dos, spuneți: ‚Tată, eu nu doresc să fiu aşa. Eu doresc să fiu numărat în acele zile cu acei, Doamne. Eu văd că această zi se apropie.'"

Voi vedeți, că pecețile sînt pe cale a fi deschise … Dacă Dumnezeu ni le deschide, gîndiți-vă, că numai El singur o poate face. Noi sîntem dependenți de El.

Dumnezeu să vă binecuvînteze.